

Catalunya Cristiana

"...la fe és (en ella mateixa)
quelcom heroic i fa patir.
El símbol de la fe cristiana
és un instrument de tortura.
Hom ho oblida. No es
pot domesticar l'Evangelí,
com no es pot domesticar
un incendi."

Julien Green

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VI N.º 310

Setmana de l'1 al 7 de setembre del 1985

50 Ptes.

AFINANT

Dues realitats no homogènies

Acabo de llegir la recensió d'un llibre que probablement trigarem a veure traduït al català: "La dynamique du capitalisme" (Ed. Arthaud, 1985). El seu autor és Maurice Druon, economista, de la prestigiosa "Académie Française".

Hi he après dues coses. L'una, que m'ha sorprès, és que Carles Marx no hauria emprat mai el terme **capitalisme** que, segons sembla, no es troba fins a la primera del segle XX en el llibre de Werner Sombart "Der moderne Kapitalismus". L'altra, que m'ha omplert de satisfacció, és que, segons l'autor esmentat, "és molt difícil definir el capitalisme, com per altra banda el socialisme al qual hom l'oposa".

Dic que aquesta segona troballa m'ha satisfet, perquè fa temps que em ballava pel cap que la comparació i la contraposició, tant freqüents i apassionades entre el capitalisme i el socialisme coixegen precisament perquè es tracta de dues realitats no homogènies. Laic com sóc en la matèria, lliuro el meu pensament amb tota la modèstia que s'imposa: el capitalisme és bàsicament un fet natural, cosa que no vol dir que sigui bo (a la naturalesa hi trobem bolets que són comestibles i d'altres que són verinosos), mentre que el marxisme és bàsicament una teoria. I a aquestes, abans que res, se'ls ha d'aplicar, no els criteris de bo o dolent, sinó els de veritat o fals. Vet-ho aquí.

Joan E. Jarque i Jutglar

SUMARI

L'encontre del Papa
amb els musulmans,
final de l'època de
les croades.
6-7

Etiòpia, alleugerida
per la solidaritat
internacional.
12

Mil anys de devoció
a sant Jaume,
a Barcelona.
13

Diàleg entre Fe i Ciència

"DÉU CADA VEGADA MÉS

VISIBLE A L'HORITZÓ

CIENTÍFIC"

Aquest és el tema central de la XVIII Setmana d'Estudis i Col·loquis sobre Problemes Teològics Actuals, que s'ha celebrat a León. L'ha organitzada la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe, i ha comptat amb més de 300 inscrits. En ella hi ha participat també el nostre Director, Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, que té publicada la seva tesi doctoral sobre Teilhard de Chardin, a la Universitat de Friburg. Teilhard, com tots sabem, ha estat en els temps moderns, un pensador científic que ha contribuït granment a formular, des de la fe i la ciència, la bona harmonia entre ambdues. Com ha declarat el Dr. Lluís Martínez, Secretari de la Comissió organitzadora, en aquest moment en què Tècnica i Ciència empenyen vigorosament el pensament humà, es constata que Déu sembla cada vegada més endevinable a l'horitzó científic. La fe, do de Déu, és per a tothom; però no hi ha dubte que la ciència pot portar a l'esperit humà a una comprensió més plena del què li ha estat donat i obrir nous camins d'encontre amb e! Senyor de l'Univers.

PINOCHET PENSA DEIXAR

EL CATOLICISME

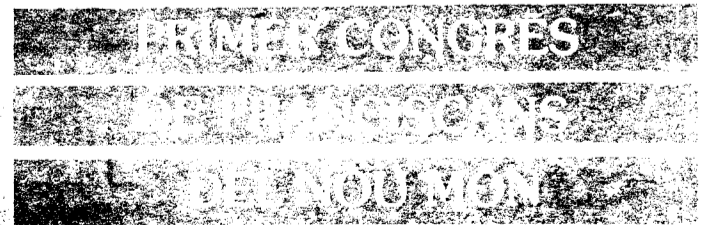
Un diari anglès va publicar el dia 24 d'agost una crònica del seu corresponent a Santiago de Xile, segons la qual el dictador xilè ha esmentat la possibilitat d'abandonar l'Església catòlica romana davant la crítica actuació de la jerarquia catòlica i dels seus seguidors contra la seva política. Ha plantejat que potser s'integraria a la comunitat evangèlica pentecostalista que darrerament ha augmentat considerablement els seus adeptes a Xile entre les classes més benestants.

El general Augusto Pinochet, autor

del cop d'estat de l'11 de setembre de 1973, es troba cada cop més aïllat i amb una oposició més gran. L'Església catòlica no ha cessat de denunciar les violacions de drets humans i la manca de llibertat.

Aquest fenomen de passar-se a certes comunitats protestants no és nou. Les classes socials, més compromeses de l'anterior dictadura salvadorenca també s'hi arrel·laren arran de les denúncies de l'assassinat de l'arquebisbe Romero quan celebrava l'Eucaristia.

La Rábida

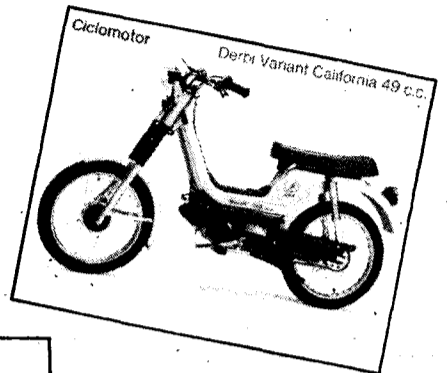
Se celebrarà entre el 16 i el 21 de setembre en el Monestir de Santa Maria de la Rábida, per coincidir el 1985 amb el cinquè aniversari de l'arribada de Cristòfol Colom a la Rábida. El Congrés, patrocinat per l'Institut per a la Cooperació Ibero-americana,

la Comissió Nacional del V Centenari del Descobriments d'Amèrica i la Universitat de Sevilla i de la Rábida, constarà de 15 ponències a càrrec d'especialistes, que donaran una visió del què és i va ser l'Ordre franciscà a Amèrica.

ENS CAL DOBLAR LES SUBSCRIPCIONS!

CATALUNYA CRISTIANA regala
BUTLETES de la magnífica rifa de
3 FORD FIESTA i 5 VELOMOTORS DERBY

Per cada NOVA SUBSCRIPCIÓ que arribi a la nostra
administració fins
el dia 15 d'octubre d'enguany.

Cada subscriptor que ens envii UNA O MÉS SUBSCRIPCIONS NOVES rebrà
10 butlletes per cada una d'elles, ultra les 5 butlletes que rebrà cada nou subscriptor.

CADA FAMÍLIA CRISTIANA DE CATALUNYA HA DE TENIR "CATALUNYA CRISTIANA"

NOVA SUBSCRIPCIÓ

EN/NA
Carrer N.º
Població
Se subscriu per un any (12 mesos) a CATALUNYA CRISTIANA i espera rebre
les 5 butlletes de la RIFA-85 que li pertoquen com a nou subscriptor.
Tramet l'import de 2.500 ptes.
 per gir postal.
 taló bancari inclòs.
 o bé domicilia el pagament (en aquest cas, ompliu i signeu
la butlleta següent:

BUTLLETA DE DOMICILIACIÓ

EN/NA
prega al Banc/Caixa
sucursal que serveixin atendre els rebuts de
CATALUNYA CRISTIANA carregant-los en el meu compte/lletre
n.º fins a nou avís.
Població Data
Signatura:

NOVES SUBSCRIPCIONS OBTINGUDES PER ANTICS SUBSCRIPTORES

EN/NA
Carrer N.º
Població
Subscriptor Núm.
Prega a CATALUNYA CRISTIANA (c/. València, 244, 2on pis - 08007 Bar-
celona) que se serveixin prendre nota de la següent subscripció obtinguda per
ell i que li trametin les 10 butlletes que li pertoquen segons la oferta de
vostès.

BUTLLETA DE DOMICILIACIÓ

EN/NA
prega al Banc/Caixa
sucursal que serveixin atendre els rebuts de
CATALUNYA CRISTIANA carregant-los en el meu compte/lletre
n.º fins a nou avís.
Població Data
Signatura:

Llibreries on podreu adquirir les butlletes

Llibreria "La Hormiga de Oro". Av. Portal de
l'Àngel, 3
Llibreria **Balmesiana**. Duran i Bas, 9.
Tel. 317 94 43.
Llibreria **Signe**. Mallorca, 301.
Llibreria **Fregola** (Lleida). Pl. Sal, 9.
Tel. (973) 24 14 28.

Llibreria **VyP** (Tarragona). Lleida, 23.
Tel. (977) 21 30 86.
Llibreria **Impremta Dachs** (Solsona).
Llibreria **Les Voltes** (Girona). Pl. del Vi, 2.
Tel. (972) 20 19 69.
Llibreria **Catòlica** (Reus. Santa Anna, 16.

MOLTES GRÀCIES A TOTS EN NOM DE LA "CATALUNYA CRISTIANA" QUE TOTS VOLEM FER

PODEM DOBLAR LES SUBSCRIPCIONS! SI TOTS

EDITORIAL

Les cosmologies científiques modernes i la fe

Aquest és el títol i el tema de la XVIII setmana d'estudis i col·loquis sobre problemes teològics actuals que, organitzat pel Secretariat nacional de la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe, se celebra a León aquesta última setmana d'agost.

El tema és d'una gran actualitat, malgrat que aparentment no interessi al gran públic; tanmateix aquest hi viu submergit i rep insensiblement les conseqüències del seu enfocament just o equivocat. Tant el creient com l'agnòstic o l'ateu són avui tributaris, cada u des de la seva vessant, del substratum científic i tècnic que afaïçona la nostra civilització.

Cal remarcar que en els últims deu anys s'ha produït un capgirament notable en el terreny de les idees bàsiques en el qual es mou el món de les ciències de la naturalesa: la cosmologia, la física nuclear, l'astrofísica, la biologia i la bioquímica, sols per citar-ne algunes. De totes elles s'ocuparà la setmana d'estudis que motiva aquest comentari editorial, posant l'accent sobre llur incidència en la fe cristiana i en la concepció del món (la Weltanschauung) que se'n deriva. Repetim que tota aquesta temàtica és avui d'una importància capital malgrat no tenir-ne l'aparença. Els nostres lectors s'hauran adonat de l'interès que ha mostrat el nostre setmanari per aquests temes en dedicar-los, des de fa uns anys, una secció fixa —"Cultura científica"—, i editant en dos volums recents l'aplec dels articles signats pel professor mossèn Nicolau. L'èxit d'aquests dos llibres mostra l'interès que es va despertant per aquests temes.

En un breu article editorial és fa difícil intentar esbossar ni tan sols les grans línies que emmarquen l'evolució que s'ha efectuat darrerament en el món de les idees científiques i llur influència en la mentalitat moderna, creient o no.

Les ciències positives —i sobretot el mètode positiu aplicat al coneixement de la naturalesa— neixen amb Galileu. Els avenços enormes que des d'aleshores es produeixen, primer en el terreny de la ciència i ben aviat en el de la tècnica, induïxen alguns pensadors —Comte n'és el màxim exponent— a elevar el mètode positiu a teoria. Així neix el positivisme. Segons aquest, ja no sols tot enunciat científic s'ha de poder demostrar o experimentar en un laboratori, sinó que tots els altres coneixements humans no poden ser qualificats de científics si no se sotmeten —o mentre no se sotmetin—, a aquesta llei de ferro.

El positivisme marcarà fortament el pensament d'aquests darrers cent-cinquanta anys. D'ell naixeran, en el terreny filosòfic, els diversos materialismes —i, per contrast, els idealismes, subjectivismes, existencialismes, etc.—, i en el terreny socio-polític els totalitarismes, alguns d'ells de signe aparentment contrari.

El pensament cristià modern no ha estat pas exempt de la influència del positivisme ambiental. Esquematzant, podem dir que, malgrat produir un pensament modern coherent i sòlid (el de Maritain, per citar-ne un), el catolicisme s'ha vist assetjat, des d'extremes oposats, pel temor a la ciència i a la modernitat (apologètiques concordistes, integristes doctrinals...), i per l'enlluernament d'aquestes (modernisme, progressismes...). Els uns tancant els ulls a la realitat científica, els altres baratant el contingut de la fe.

Avui ens trobem amb una situació nova; s'ha produït un capgirament, deïem. Tanmateix, si se'ns permet la comparació, diríem que el nostre món —el religiós inclòs— continua navegant endut, o a contracorrent, per un riu, les fonts del qual s'han estrocat o quasi. Aquesta afirmació pot sorprendre, però és així: el positivisme, com a il·lusió filosòfica d'arribar a reduir tota la realitat a allò que és mesurable o experimentable, s'ha acabat (J. Monod en féu el cant del cigne) o almenys ja no pot continuar prenent nodrir-se de les certes de les ciències positives. Aquestes constaten, avui a cada pas, llurs límits i, honestament els accepten, donant la dreta a les altres ciències de l'home —teologia inclosa— en el llarg caminar de tots plegats vers la Veritat que sempre ens depassa.

Els joves cristians volen unir-se

Reproduïm l'article editorial publicat per "YA", el diari catòlic de Madrid, per creure que és de gran interès per als nostres lectors.

"Construïm una església jove, creïble i coherent amb el missatge de Jesús, assumint-hi les seves falles i dificultats. Alegrem-nos perquè hi apareixerà més clar el rostre de Crist". Aquestes formoses i esperançadores paraules (que constitueixen la quarta de les "deu benaventurances per a una Església jove", aprovades a Burgos) poden servir de síntesi extrema de la intencionalitat del Congrés Nacional de Joves Cristians que s'ha celebrat a Burgos i del qual ja hem informat detalladament.

Però juntament amb aquest gran objectiu n'hi ha un altre, diríem, d'ordre tàctic, que bategava en totes les intervencions i en tots els actes: el de la coordinació. La necessitat d'unir-se per fer aquesta nova Església jove. Ja la idea dels organitzadors d'aquest Congrés, Associacions Cristianes Unides, que integra 32 moviments juvenils diferents, respon a una idea de coordinació d'esforços aïllats que poden enriquir-se i guanyar en eficàcia, si s'uneixen amb d'altres i uneixen els afanys per a un fi que, amb matisos d'aplicació, és el mateix.

Aquesta és la fita que persegueix també la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar (CEAS) que, a través de la Subcomissió de Joventut, ha organitzat, per als dies 1 al 3

de novembre, a Guadalix, una trobada de joves cristians, amb els quals culminaran totes les accions que des de l'Església s'han realitzat en aquest Any Internacional de la Joventut. Al congrés hi assistirà un miler de joves, de disset anys endavant, representants de les delegacions diocesanes de joventut de tot Espanya i dels moviments juvenils cristians. En aquesta trobada es tractarà de concretar la tasca evangelitzadora actual, dels joves catòlics, tenint present, prioritàriament, la situació dels més marginats. Aquesta trobada finalitzarà amb un manifest juvenil de l'Any Internacional de la Joventut.

Certament, tots hem vist com després de la crisi de l'Acció Catòlica en els anys seixanta, de la qual foren protagonistes, però no sempre responsables, els moviments especialitzats, els moviments apostòlics seglars quedaren reduïts a múltiples grups que entorn a la parròquia, a una institució o a una persona exercien la seva activitat. ¿Quin dubte hi ha que la coordinació d'aquestes petites cèl·lules pot ser l'únic mitjà per a fer aquesta nova Església per a la qual clama aquesta animosa joventut?

El que ja no cal, és plantejar que el canvi és necessari. Actualment, Espanya és un país de missió i, no en va

aquesta idea d'associació va néixer en les Setmanes de Missionologia de Burgos i per això el congrés ha estat molt marcat pel caràcter missioner. El president de la Conferència Episcopal, Gabino Díaz Merchán, afirma en aquest sentit que "en les diòcesis velles es corre el perill de considerar que ja està tot fet a l'Església. Hi ha la tendència a conservar, mantenir la situació religiosa, quan caldria una major creativitat davant les persones deschristianitzades i als costums excessivament deteriorats per la rutina i l'absència d'autèntica actitud de conversió. En una paraula, les esglésies dels països tradicionalment catòlics com Espanya, necessiten canviar l'actitud de la seva pastoral de conservació per a una pastoral missionera que guardant i conservant el que realment és valuós, no tingui por a emprendre l'evangelització de les persones i de les estructures socials que sorgeixen a la nova societat, profundament transformada".

Amb la seva presència, monsenyor Díaz Merchán manifestava el suport de la Conferència Episcopal a aquest congrés, també present a través de Javier Azagra (bisbe responsable de la Subcomissió de Joventut de les CEAS, organisme episcopal encarregat de la pastoral juvenil) i de José Capmany (bisbe director d'Obres Missionals Pontificies), a més a més, naturalment, de l'arquebisbe de Burgos, Teodoro Cardenal.

Tota la concepció del congrés ha tingut un caràcter juvenil. Els milers de joves que han estat allotjats en tendes de campanya i, lluny de ser exclusivament una plataforma teòrica o d'estudis, les ponències i debats han estat acompanyats d'iniciatives eminentment vivencials i juvenils, trobades amb missioners, exposicions, competicions esportives, festival musical, etc. En definitiva, els joves han expressat el lema del congrés, "Crist, horitzó per al jove", a través de polifacètiques manifestacions, expressions carregades d'esperança, d'un canvi de la nostra joventut, d'una restauració de l'apostolat seglar i d'aquesta nova societat i nova Església proclamades en les juvenils benaventurances.

Catalunya
Cristiana

Redacció i Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84

Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetes.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

Difusió
controlada
per O.J.D.

Contestant a Ignasi Farré Roca

El senyor Ignasi Farré Roca dóna la seva opinió en relació amb el llibre de Josep Mª Solé i Sabaté "La repressió franquista a Catalunya". Dóna per suposat que la majoria foren executats per delictes de sang; que tindria més sentit, si l'autor hagués titulat la seva obra "La justícia"; sembla excusar allò que va succeir amb els 40.000 afusellats a França i els 30.000 a l'Argentina.

Senyor Ignasi: som en anys de concòrdia. Pensi que la concòrdia ha suposat per a molts un perdó molt costós; perdó que s'esforçaren a practicar des dels primers moments perquè l'ésser cristià també té les seves exigències.

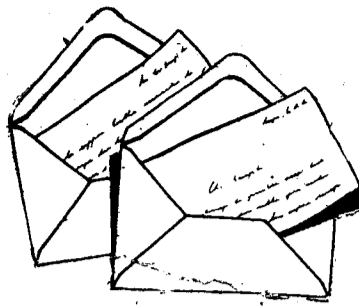
Actualment, arriben davant Déu homes que participaren en la guerra. Estic segur que Déu no els pregunta mai si foren rojos o nacionals. Ell pregunta sobre l'exercici de l'amor. També el rojos tenien fibres d'amor, actituds d'amor.

Jo no canviaria el títol. No hi tinc cap interès. No figura ni el nom del meu pare, ni el nom del meu oncle; però ja que vostè dóna un exemple familiar jo també li'n donaré un altre. Pot comprovar-ho, ho pot preguntar al lloc on succeïren els fets. Abans li preguntaré: ¿Tots els que foren

afusellats perquè tenien algun càrrec tenien delictes de sang? Comenci a recórrer els municipis a recollir dades i després em dirà quin és el millor títol per a un llibre.

En la partida de defunció del meu pare hi figura: "Mort d'un atac de cor". En canvi, el meu pare gaudia de perfecta salut. Erem majordoms d'un Marquès, també era alcalde de Barri. Erem cinc germans i estava a punt de néixer el sisè. Es pledejaren amb el Marquès. Aquest li digué: "Dintre de pocs dies jauràs en tall lloc i els budells et serviran de corbata". El meu pare mai no volgué fugir ja que al·legava que no havia fet mal a ningú i per això no podien fer-li res. En canvi, el cap d'uns dies fou cridat a l'ajuntament; se'l va autoritzar a venir a dinar; però a la nit un missatger ens digué que havia estat condemnat a mort i que teníem vuit dies per deixar casa i terres. El meu germà petit va néixer per aquells dies. No li parlaré del quadre subsegüent encara que només fos com a homejatge de gratitud a la meua mare que actuà amb heroisme bíblic. D'ella vaig aprendre a perdonar i també a oblidar allò que significa no jutjar. Però em sembla terrible que vostè parli d'excés justícia, etc.

Senyor Ignasi: una estreta de aquells dies. No li parlaré del quadre subsegüent encara que només fos com a homejatge de

gratitud a la meua mare que actuà amb heroisme bíblic. D'ella vaig aprendre a perdonar i també a oblidar allò que significa no jutjar. Però em sembla terrible que vostè parli d'excés justícia, etc.

Senyor Ignasi: una estreta de mà. Amb tot un suggeriment: Pesquem en altres aigües. No remogui ferides ni records que despertin la ira. Prefereixo el perdó i l'amor.

J. Serra

Boyscouts a Kenya

Som una colla de joves de l'Agupament Escolta Mare de Déu de Núria, ubicats als locals dels Escolapis del carrer de la Diputació.

Des de fa un any, estem preparant un projecte força ambi-

ció: volem anar a Kenya l'estiu vinent.

Els nostres objectius són:
—Realitzar un servei social en un poblat o en camp de treball i descobrir així la realitat del Tercer món, mitjançant la convivència i el treball conjunt.

—Conèixer el país, la geografia, la cultura i com a bons escoltes intentarem assolir el Mont Kenya.

Per la qual cosa, us demanem **QUALSEVOL** tipus d'ajut, que **per petit que sigui**, serà molt important per a nosaltres.

Entre altres coses necessitem:

—**Informació** sobre transports, mitjans de desplaçament pel país.

—**Reportatges** de tot tipus (muntanya, cultura, natura... etc.).

—**Organismes** amb els quals podem connectar per aconseguir subvencions, promocions, entrevistes, com per exemple: Caixa, Bancs, Ràdios...

Us agraïm tota la informació que ens pugueu remetre.

Adreceu les vostres cartes a:

Montserrat Torres
Gràcia Via, 688, 1^a, 2^a
08010 Barcelona

Més sobre l'avortament

Com a catòlics i com a éssers civilitzats, ens apressa el deure d'informar a molts ciutadans sobre el greu atemptat de lesa humanitat que pot provocar la Llei Orgànica 9/1985 del 5 de juliol, sobre la despenalització de l'avortament (BOE, 12-7-85).

Malauradament, la comoditat o la peresa mental, juntament amb el rentat de cervell maquiuèlicament dirigit pels qui controlen els mitjans informatius de masses, fa que molts ciutadans trobin acceptable i progressiva l'esmentada Llei despenalitzado-

ra de l'avortament. Per a major estigma, moltes dones el consideren així: normal i progressista. ¡Quina pena! Dones, possibles mares o mares que amanyaguen els seus fills ja nascuts. ¿Per què aquesta paradoxa?

La meua experiència personal evidència una total manca d'informació en aquestes persones, bones persones, per altra banda, ¿per què negar-ho?

Els seus raonaments són primitius i ingenus. Que si és una coagulació, que si encara no és una persona formada, que si un fetus no és res, etc.

No hi ha manera que admetin els informes d'eminentes científics, els testimonis del doctor Nathanson i molt menys la doctrina clarificadora de l'Església.

La meua proposta (adreçada especialment a les associacions PRO VIDA) és la següent:

—Projectar la pel·lícula "El grito silencioso" totes les vegades que calgui, en els focals que siguin assequibles al gran públic, etc.

Sé que persones que abans eren avortistes han canviat radicalment d'opinió després de veure "El grito silencioso".

I no vull acabar sense exposar les meves reserves sobre un paràgraf de la Llei Orgànica 9/1985, del 5 de juliol que diu així: "En cas d'urgència per risc vital per a la gestant, **podrà prescindir-se del dictamen (mèdic) i de l'express consentiment (de la mare)**".

¿A quines horribles maquinacions no queda la porta oberta amb aquest paràgraf?

No vull imaginar hipotètiques situacions macabres i deshumanitzades.

Només vull fer professió de la meua Fe catòlica, apostòlica i romana, que m'obliga en consciència a refusar rotundament tota classe de pràctiques avortives.

José Gutiérrez Rodríguez

AJUDA'NS A SALVAR UNA VIDA!

- **TELÈFONS DE LA VIDA:**
204 71 11 i 247 31 20
- Centres d'acollida de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

PRO-VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA

Bonaplata, 42, 1° T. 204 71 11
08034-BARCELONA

COL-LABORI PERSONALMENT O FENT-SE SOCI

TELÈFONS DE LA VIDA A:

BARCELONA: Bonaplata, 42, 1er. - Tel. 204 71 11
BILBAO: Diputaión, 8, 4.º, 13 - Tel. 415 55 19
CÁCERES: Apartat 159 - Tel. 22 68 65
CADIS: Apartat 534 - Tel. 27 96 58
MADRID: Fuencarral, 41, 1.º - Tel. 231 93 15
MÁLAGA: Duquesa de Parcent, 3, 7.º - Tel. 22 18 61
PALMA DE M.: Pza. Sta. Eulalia, 7, 2.º, 3.º - Tel. 21 53 53

PAMPLONA: Apartat 349 - Tel. 26 16 18
OVIEDO: Pérez de Ayala, 3, 1.º - Tel. 25 91 31
SANTANDER: Burgos, 11, 2.º, 2.º - Tel. 37 64 05
SEVILLA: Asunción, 44, 2.º - Tel. 27 07 80
VALENCIA: Marqués de Zenete, 20, 14.º - Tel. 325 72 36
VALLADOLID: San Luis, 8, 3.º izq. - Tel. 29 94 71
VITÒRIA: Fundadora Siervas, 9, 1.º - Tel. 25 86 94

can solé
restaurant

CARTA OBERTA
MENÚS

BANQUETS I
BUFETS PER:

18 anys al vostre servei!

CELEBRACIONS
CONVENCIONS
DESPLAÇAMENTS
COLLECTIUS

passaig, 51
VIC
886 22 18

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Per ací seguim rebent C.C. amb força puntualitat. Ens omple de joia tenir notícies fresques de casa. Gràcies per tot el vostre treball en aquest apostolat."

Loum-Ville. Camerú

"Endavant en la vostra tasca! Gràcies per la normalitat i puntualitat amb que envieu C.C."

Llama (Via Chiclayo). Perú

"Estem lluitant amb els pobres i pels pobres, contra la desnutrició infantil i contra tota classe de misèries. Rebem C.C. Moltes gràcies!"

Santa Rosa. La Pampa. Argentina.

"Ja fa temps rebo C.C. Vull dir-vos "GRÀCIES" de tot cor. M'ajuda molt."

AIGUA - Uruguai

400 MISSIONERS REBEN EL NOSTRE SETMANARI "CATALUNYA CRISTIANA",

gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

A causa de diverses circumstàncies, al llarg d'aquests sis anys, alguns s'han quedat sense padri o padrina.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones faran el possible per a no deixar "orfes" de CATALUNYA CRISTIANA, a aquests germans i germanes nostres.

MISSIONERS SENSE PADRI

FELIX OLIVERAS PUEYO S.F.
PARROQUIA DE SAN VICENTE DE PAUL
1 ESC. OLIVAR CONDE C/ 6 Nro. 17
MEXICO-19 D.F. 01400
MEXICO 7.750 Ptas.

P. JAUME MARTORELL
SARMIENTO 257
6120 LABOULAYE
CORDOBA
ARGENTINA 7.750 Ptas.

JOAN VIVES I SURIA
ALTAMIRA ARZOBISPADO
APDO. 68146
CARACAS
VENEZUELA 7.750 Ptas.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

taló que adjunto

gir postal

domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

Catalunya

A Olot tindran un museu vulcanològic

percepció d'idees, en la portada de la qual llueix un adhesiu amb la inscripció: "Més canals de televisió, més llibertat. Els valencians també volem veure TV3". I entre d'altres coses també es denuncia que la presència de llengua autòctona en els seus mitjans de comunicació és gairebé nul·la; en conseqüència, reivindiquen el dret dels valencians a veure en les millors condicions possibles TV3: un instrument de normalització lingüística del qual no volen ni poden prescindir.

Continuen les prospeccions petrolíferes al Ripollès

La Companyia General Geofísica, S.A., i l'Ajuntament d'Ogassa (Ripollès), han arribat a un acord perquè puguin continuar els treballs previs de prospeccions petrolíferes que l'esmentada empresa realitza per encàrrec de Union Texas en l'esmentada zona de muntanya.

Els estudis geofísics i d'investigació d'hidrocarburs de la zona començaren fa un mes, però l'alcalde d'Ogassa, Ramon Tubert, ordenà parar les obres perquè la companyia havia obert una pista fo-

restal d'acord amb el propietari de la finca i sorgiren algunes dificultats alhora d'obtenir la conformitat de l'empresa quant a l'evaluació dels danys ocasionats, valorats en 300.000 pessetes.

En el Ripollès s'ha creat una comissió de seguiment de les obres per vetllar pels interessos del municipi i de tota la zona de muntanya.

Espanya

El 1984, TVE ingressà més de 63.000 milions en publicitat

El 1984, TVE va ingressar en les seves arques 63.441 milions de pessetes per publicitat. TVE-1 amb 43.383 milions (71,5%) i TVE-2 amb 12.823 milions (20,2%), són les que majors inversions obtingueren, seguides per la televisió autònoma catalana, TV3, amb 2.092 milions (3,3%); TVE a Canàries, amb 1.791 (2,8%); TVE Centres Regionals, amb 1.105 (1,7%), i la televisió autònoma basca, ETB, amb 247 milions (0,4%).

Els sectors més importants en volum d'inversions a televisió foren alimentació (22,6% del total), bellesa (11,7%) i neteja (10%). I en ràdio: grans magatzems, alimentació i automòbils.

Els mesos més publicitaris són maig, octubre, novembre

i desembre, i els que menys, agost i juliol.

Els pensionistes consumeixen el 50% dels medicaments de la S.S.

La població pensionista amb dret a l'assistència sanitària de la Seguretat Social, que representa un 17,4 per cent de la població protegida, consumeix el 50 per cent de les receptes farmacèutiques dispensats i un 62 per cent de la despesa farmacèutica de la Seguretat Social, segons que informaren a fons de l'INSALUD. Malgrat que l'índex de pensionistes ha augmentat en poc més d'un punt, l'INSALUD no troba justificació perquè el 17,4 per cent dels pensionistes consumeixen el 50 per cent dels medicaments.

Món

Reunió de capellans casats

Aquests dies, a Ariccia, localitat pròxima a Roma, s'ha celebrat l'auto-anomenat "Sínode Internacional de Capellans Casats i llurs esposes". Hi han participat unes 150 persones provinents de 15 països. Els reunits han demanat l'opcionalitat del celibat i la concessió de la deguda dispensa canònica als sacerdots secularitzats que volen normalitzar llur situació casant-se per l'Església.

ARA MATEIX

El post-concili (5)

Un retorn a les fonts

Ni les desviacions, ni els malentesos, ni els fracassos... que calgui consignar en el passiu de l'etapa post-conciliar, poden arribar a fer-nos perdre de vista el formidable enyorigiment eclesial que ens ve de la deu del Vaticà II. És fàcil, ara, d'atribuir a la reforma conciliar totes les limitacions i tots els mancaments que afecten la fe dels homes d'avui. Però no és equitatiu. La ventada de canvis en el pensament i en les formes de vida, que ha somogut el món, l'hauríem patit igualment, sense el Concili. I, encara, ens hauria trobat més mal preparats per a respondre-li.

Sovint, quan es parla de la reforma conciliar que, treballosament, ha anat avançant al llarg dels últims vint anys, se li atribueixen guanys de segona categoria: adaptació més adequada a l'època... litúrgia més a l'abast... actitud més positiva davant l'evolució de la societat... Però, en realitat, hi ha molt més que tot això: ha tingut lloc un procés de retorn a les fonts de la vida cristiana.

Per començar, la idea mateixa de retorn a les fonts, de reforma, de dilucidació d'allò que és genuí i d'allò que és bastard, de distinció, en allò que és genuí, entre parets mestres i envans... ja és fruit d'una nova adultesa. Del Concili va néixer una capacitat crítica que distingeix la majoria de catòlics d'avui dels de fa unes dècades. No estem tan enganyats per les rutines, ni tan confusos, ni tan bel·ligerants per coses que no cal defensar. La reforma de tantes coses ha comportat una gimnàstica espiritual que no estàvem acostumats a fer. Que

l'esperit crític s'hagi exacerbat, moltes vegades, i hagi esdevingut malaltís, en alguns, no invalida aquest avenç de la majoria.

En concret, aquest retorn a les fonts s'expressa especialment en l'apropament a la Bíblia, tant per mitjà de les lectures que tenen lloc en les celebracions com per les edicions bíbliques que s'han anat succeint i exhaurint, malgrat els condicionaments de la lectura en català.

S'expressa també per la revitalització que han conegut les celebracions eucarístiques que avui assoleixen un bon nivell de participació i centren tota la vida religiosa, netament destacades de les devocions menors.

I en l'esforç catequètic que avui vertebrava tota l'activitat apostòlica, com la Missa vertebrada el culte. Difícilment trobaríem precedents al volum de persones i hores que avui són dedicades al treball de catequització.

Val a dir que, donada la nostra peculiar situació, la catequesi, tant pel que fa als infants i les seves famílies, com, sobretot, en la preparació als sagraments del matrimoni i del baptisme, aconsegueix una funció missionera. A més dels continguts que exposa, testimonia l'autenticitat de la fe de l'Església i crida a la responsabilitat a tots aquells qui, a vegades sense prou discerniment, demanen de compartir-ne els signes. Aquesta crida seriosa a l'opció personal és, també, un retorn a les fonts de l'evangelització.

J. Carrera Planas

LA TROBADA DE MUSULMANS, FINAL

A primeres hores del dimecres, dia 14 d'agost, Joan Pau II abandonà Camerun, país on va romandre tres dies i mig. Després d'un viatge d'hora i mitja amb avió, el Papa arribà a la República Centre-africana, al bell mig d'Àfrica, un país que malgrat ser pobre, rebé Joan Pau II amb la més senzilla i hospitalària de les acollides.

REPÚBLICA CENTRE-AFRICANA: "La terra dels pigmeus"

Bangui és la capital de la República Centre-africana, un dels països del continent de més difícil situació econòmica.

Durant la missa, el Papa subratllà el contrast entre els recursos naturals i les situacions de fam, i invità els cristians a continuar en la seva "solidaritat nacional" que a més a més de la "solidaritat internacional", permeti al país d'arribar a l'explotació dels seus recursos.

En l'homilia de la missa, que concelebrà en una esplanada del centre de la ciutat, Joan Pau II al·ludí als problemes de corrupció i rivalitats ètniques que obstaculitzen el progrés del país, demanant que s'hi posi fi. En aquest setè dia del seu tercer viatge apostòlic per Àfrica, el Pontífex insistí en la "solidaritat".

Preocupació per la joventut

El Pontífex insistí també en els problemes de la joventut centre-africana, que sofreix una dramàtica desocupació: "Ningú —afirmà— no pot resignar-se a aquesta desil·lusió dels joves, que pot dur alguns a la ràbia, a la rebel·lió, a actes de vandalisme o també a la fugida en l'alcohol i la droga, i també al fatalisme cínic". Al mateix temps, el Papa encoratjà els joves a reaccionar "amb dignitat, valentia i solidaritat", donant al lema de la República Centre-africana ("unitat, dignitat, treball") la següent traducció: "Sigüeu homes lliures, el cap alt; la llibertat no és un regal sinó una conquesta. Refuseu la divisió i l'odi. Prepareu una vida millor mitjançant el vostre treball i la vostra dedicació als altres".

Entrevista amb el President

Joan Pau II tingué una conversa privada amb el ge-

neral André Kolingba, catòlic, president de la República i del "comitè militar de reconstrucció nacional" que governa el país des del cop d'Estat del 1981.

ZAIRE: Beatificació de Clementina Nengapeta

En acomiadar-se per continuar viatge cap al Zaire, a mitja tarda, el Papa expressà els seus desigs tot dient que "la República Centre-africana visqui en un esperit de total reconciliació i de pau interior i exterior". Joan Pau II agrai "l'hospitalitat i generositat" de la República Centre-africana amb els refugiats d'altres països, als quals havia al·ludit l'arquebisbe de Bangui, monsenyor Joachim N'Dayen (l'únic bisbe natural del país).

La segona visita del papa Joan Pau II al Zaire suscita menys entusiasme que la primera, realitzada l'any 1980, potser pel record del tràgic accident ocorregut fa cinc anys al palau del Poble de Kinshasa.

Vint-i-dues persones moriren i vuitanta resultaren ferides quan la multitud va abançar-se sobre les portes del palau per prendre lloc on el Papa celebrà una missa en la seva primera visita al Zaire.

El primer dia d'estada de Joan Pau II al Zaire, la nació d'Àfrica negra amb més presència de l'Església catòlica, fou centrat en la beatificació de la religiosa negra Anuarita Nengapeta, davant de més de 100.000 zairencs, a la ciutat de Kinshasa.

El Papa modificà un paràgraf de la seva homilia per afirmar que "m'uneixo de tot

cor, en nom propi i de tota l'Església, al perdó que demanà Anuarita per als seus assassins". Aquestes paraules tingueren un relleu especial pel fet que probablement, entre els assassins, hi era present l'ex-coronel Olombe, principal responsable de la mort de la religiosa zairenca. L'esmentat militar assaltà el convent de les religioses de la Sagrada Família, segrestà diverses religioses i assassinà, després de maltractar-la, sor Anuarita.

La cerimònia de beatificació de la germana Nengapeta Anuarita es desenvolupà en un ambient de recolliment que contrasta amb l'exuberància de les cerimònies típicament africanes.

En la seva homilia, el Sant Pare exalçà el sentit de la seva virginitat en el cristianisme i l'exemple d'aquesta religió com a paradigma davant la violència i la manca de respecte a la dona.

Trobades amb Mobutu i amb els bisbes

A última hora de la tarda, en rebre la visita del Papa en la seva residència oficial, el president Mobutu, que havia assistit a la cerimònia, afirmà que la beata era "un exemple i un honor per a tota la joventut zairenca".

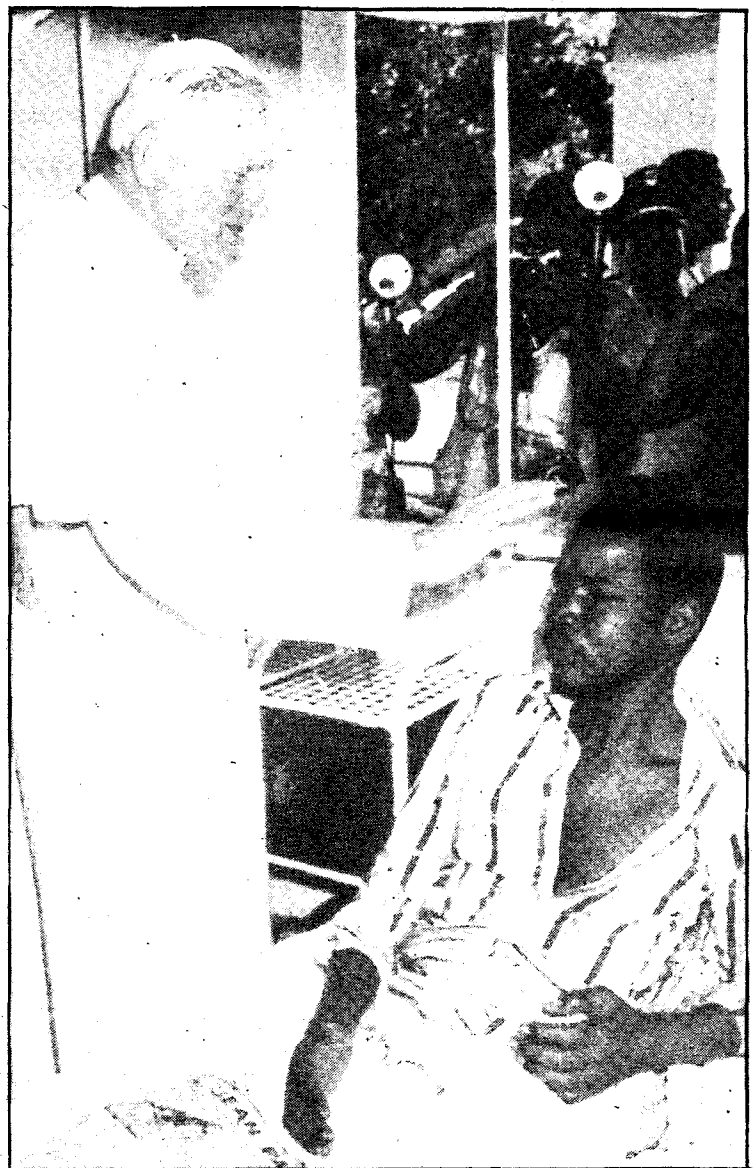
Finalment, a la nit, en reunir-se amb tots els bisbes del Zaire, el Papa digué que la beata és "el fruit admirable del baptisme d'aquest poble", i que així "l'edifici de l'Església en aquesta terra està consolidat".

Professió religiosa de deu monges i cinc frares zairencs

A primera hora de la tarda, a la catedral metropolitana de Kinshasa, el Pontífex presidí la cerimònia de solemne professió religiosa de deu monges i cinc frares zairencs, que fou una demostració d'aquesta consolidació.

Per als occidentals que presenciaren l'acte, hi hagué

CRO

La visita als malalts és obligada en els viatges del Papa a diferents països

un moment molt emocionant, mentre el cor cantava el "Magníficat" en llatí, però amb música africana, els joves professors s'apropaven a l'altar, cantant i ballant, per firmar l'acta de la seva professió religiosa perpètua.

Fa 21 anys, mentre sor Anuarita rebia la mort per fidelitat als seus vots religiosos, les seves germanes d'hàbit, de la congregació de la Sagrada Família, cantaven precisament el "Magníficat".

El Papa passà dos dies, dissabte i diumenge, a Kenya.

El matí del dissabte realitzà un "safari" pel parc Massai Mara, on viuen en llibertat protegida més d'un milió d'animals.

Homenatge en defensa de la natura

El safari havia estat inclòs en el programa amb l'objectiu de permetre al Papa un matí de relatiu repòs i perquè po-

KENYA: Clausura del Congrés Eucarístic internacional

EL PAPA AMB ELS

DE L'ÈPOCA DE LES

ANDES

Mobutu, amb el seu bastó de comandament alçat, acomiada el Papa en el aeroport de Kinshasa

gués admirar la superba naturalesa africana. Ha estat també un homenatge a la defensa de la naturalesa.

Un grup de la tribu massai, que viuen en aquesta zona en condicions primitives, acudiren a saludar el Papa i, li mostraren un cadell de rinoceront.

El Papa i el rector dels massai feren broma sobre els animals salvatges de la zona. "També els animals pertanyen a la seva parròquia", li digué el Papa, en anglès, al rector. Aquest li contestà que resés "perquè siguin uns fidels pacífics i ens deixin tranquils".

Més tard, Joan Pau II casà 25 parelles en un estadi de Nairobi.

"La preparació dels joves

al matrimoni, actualment és més necessària que en el passat. Cal donar-los una correcta comprensió de la naturalesa de la sexualitat i de la paternitat i maternitat responsable, que inclogui els mètodes d'una planificació natural de la família i les raons per al seu ús", digué Joan Pau II durant la missa.

A Nairobi, clausura del Congrés Eucarístic

La celebració de l'Eucaristia per a la clausura del Congrés, se celebrà a l'estadi Nyayo de Nairobi, ciutat que s'ha convertit aquests dies en el centre de l'Església universal. S'han reunit aquí, juntament amb Sa Santedat, 1.200 sacerdots, 173 bisbes, 14 cardenals, tres mil delegats se-

A Casablanca (Marroc) el rei Hassan II saluda Joan Pau II

glars i uns tres mil pelegrins d'arreu del món. Una multitud de 50.000 africans seguí tots els actes.

En representació espanyola hi fou present l'arquebisbe de Sevilla, fra Carlos Amigo, amb un grup de pelegrins andalusos.

El tema central del Congrés fou: "L'Eucaristia i la família".

Els problemes de la família i del matrimoni cristià no són una exclusiva d'Àfrica. Només cal mirar cap a la realitat d'aquesta institució fonamental per a la societat i per a l'Església en el món occidental. El Congrés Eucarístic Internacional reflexionà a Nairobi sobre tot això. Una dona, la mare Teresa de Calcuta, en la seva conferència plena de força i de testimonis vius, recordava que en una família en la qual es resi en comú i es tingui preocupació pels pobres, tot està salvat. Assegurà que quan els adults resen en comú amb els infants, aquests se senten més estimats. I recordà que la primera salutació a Crist la donà un infant nonat en el si de la seva mare.

important discurs, certament el més "renovador" de tot el seu viatge, afirmant que la fe en Déu —sigui en Alà, ja sigui en el Déu dels cristians— necessita expressar-se en primer lloc a través del respecte als drets de l'home. Les precedents etapes de la seva visita pastoral li han servit per reafirmar la coneguda doctrina de l'Església sobre la família i la necessitat de la inculturació (adaptació de la fe cristiana a les tradicions africanes).

Fou un discurs de tolerància i de respecte a tothom. Sens dubte, és l'hora de la trobada amb els musulmans. Amb gran delicadesa, el Papa insistí que el respecte mutu i el diàleg "requereixen reciprocitat" pel que fa a la llibertat religiosa, però no va voler fer esment de les nombroses dificultats que troben encara actualment els cristians en nombrosos països musulmans (fins i tot al Marroc), en els quals les autoritats manifesten una gran tolerància amb els estrangers, però no admeten cap conversió dels autòctons i, recorden les polèmiques i les guerres del

EL MARROC: Joan Pau II davant de 10.000 joves musulmans

La poderosa crida al diàleg entre cristians i musulmans llançada pel Papa a Casablanca ha coronat i fins i tot, ha sobrepasat pel seu abast universal, la tercera visita apostòlica del Papa a l'Àfrica.

Adreçant-se a milers de joves musulmans marroquins, el Papa pronuncià un

passat per proposar un canvi en "els nostres antics costums".

Amb la minoria catòlica

Des de l'aeroport, el Papa s'havia dirigit a un col·legi catòlic de la ciutat, on en el seu jardí oficià una missa per a 2.000 dels 50.000 catòlics

(tots estrangers, principalment espanyols i francesos) d'aquest país, concelebrant amb els arquebisbes de Rabat, el francès monsenyor Hubert Michon i, de Tànger, l'espanyol fra Antonio Josep Peteiro Freire.

En la homilia que pronuncià part en francès i part en castellà, Joan Pau II expressà l'esperança que el testimoni dels catòlics del Marroc en aquesta terra islàmica pugui "suscitar una major comprensió també en els països d'Occident en els quals resideixen treballadors i estudiants musulmans".

Pel que fa al Papa, coneixent el descoratjament de molts catòlics d'aquí, demanà perseverança, dient: "L'obra realitzada continuarà, o pot ser que no continuï. Però allò que roman sempre és aquest testimoni d'amor que heu pogut donar en el nom de Crist.

"La vostra presència en aquest país —afegí— és un testimoni de la universalitat de l'Església, demostra quan són diferents les situacions que es troba l'Església en les diferents nacions del món".

Arribada a Roma

A les deu de la nit (hora espanyola) del mateix dilluns el papa Joan Pau II arribava a l'aeroport de Fiumicino-Roma, per traslladar-se seguidament a Castel Gandolfo i reposar uns dies de tan llarg i difícil viatge.

"Si calgués m'entrevistaria amb el diable"

Per acabar aquesta atapeïda crònica direm que els moments més distensos i tranquils del Papa acostumen a ser els moments de l'entrevista que concedeix a bord de l'avió als periodistes.

En l'últim i llarg tram del vol —gairebé vuit hores— entre Nairobi i el Marroc, dialogà durant vint minuts amb els periodistes.

A un que li preguntà si pensava viatjar a Moscou o a la Meca, li respongué: "Si fos pel bé de l'Església, fins i tot m'entrevistaria amb el diable". Ja en un to més normal afegí: "Sí, m'agradaria i això suposaria un fet de gran transcendència, no solament per al cristianisme, sinó per a la marxa de tot el món".

URGELL

Després d'onze anys d'absència

El "Retaule de Sant Ermengol"

ha tingut una bona represa

El Retaule de Sant Ermengol

Espectacle d'art medieval

(SO I LLUM)

LA SEU D'URGELL

LA SEU D'URGELL.— Del 14 al 18 d'agost, al claustre de la catedral d'Urgell, ha tingut lloc la representació del "Retaule de Sant Ermengol", obra que s'havia representat durant 17 anys, exactament del 1957 al 1974, data en què va ser suspesa. Des d'aleshores s'havia intentat moltes vegades remoure la cendra, encendre novament el foc i recuperar el "Retaule". Ja és una realitat, i tothom ho celebra perquè l'obra és un exponent artístic de la vida medieval de la Ciutat. D'aquell temps en què els Bisbes marcaven el pols de la vida dels pobles, les cases s'arreceraven als campanars i els monestirs eren escoles de treball i pregària. Fets molt més importants en les comarques pirinenques, bressol històric de la Catalunya Vella. Època encara més significativa per a la ciutat d'Urgell durant la qual la seva condició de capital religiosa —Seu— donà nom a la població. Per això va ser "Seu" abans que ciutat. En la lluita aferrissada per la recuperació de la seva identitat Catalunya ha de conèixer i valorar les seves arrels. És en aquestes comarques pirinenques on troba la primera carta geogràfica del Principat, l'acta de consagració de la catedral del 839, i és en

les "Homilies d'Organyà" on descobreix el primer text literari de la Llengua.

Litúrgia popular

Aquests fets, i no solament la vida d'un Bisbe, és el que el "Retaule de Sant Ermengol" vol expressar. La música gregoriana, les pedres romàniques, el bon gust dels artistes componen les escenes plàstiques d'una obra que va més enllà del teatre i esdevé litúrgia popular. "No és solament una obra estètica, ens ha dit el director d'escena, Josep Ingla, sinó una autèntica vivència religiosa".

Les modificacions del text a càrrec del seu mateix autor, Esteve Albert, els muntatges renovats dels set quadres i sobretot la unció dels interprets, fa que l'obra assoleixi un art depurat, sublim. El mateix director ens explicava: "És una obra profundament religiosa i els actors estan molt motivats". El centenar de ciutadans, que durant el dia fan formatges, atenen un servei o un despatx, a l'hora del "Retaule" saben sintonitzar amb el contingut i el missatge de l'obra.

Calen suports econòmics

El futur de les representacions, en el camp econòmic, no resta garantit, almeys quan hom no recorda que art i diners sempre han estat enemics. Els mateixos membres del Patronat i altres ciutadans han avalat un crèdit bancari per a endegar altre cop les representacions. Cal confiar que creixerà el suport de les entitats públiques.

En l'aspecte artístic l'obra guanyarà encara expressivitat i ampliarà el seu contingut. El mateix director ens ha informat que l'any 1010, a l'entorn del Bisbe Ermengol, amb motiu de l'anomenada "Assemblea Magna" s'aplegaren els Comtes de Barcelona, Pallars, Cerdanya i Urgell. Amb la presència d'altres personalitats la Ciutat esdevenia "Seu" religiosa, política i social del Principat. Aquest fet històric podria ser incorporat al "Retaule" ja en les properes representacions. Tot és fruit del zel d'una Ciutat que vol recuperar i expressar la història que ha configurat la seva personalitat i que ha marcat decisivament la del País.

Antoni Mirabet

El BUP a Tremp: unes preguntes que demanen resposta

Què passa a Tremp? És la pregunta que repetidament se'ns fa. Hem de donar una explicació en el que depèn de nosaltres.

El Col·legi Diocesà "Pius XII", de Tremp, és una fundació del Bisbat d'Urgell. Acabem de celebrar el XXV aniversari. Ensenya BUP, COU, FP I i FP II, amb un total de 420 alumnes. Hi ha 60 residents i 40 mig-pensionistes. La Formació Professional gaudeix d'ajuda a la gratuïtat, malgrat que en el segon grau s'ha vist reduïda incomprendiblement.

El centre funciona normalment i a gust de les famílies. Hi ha, però, un problema bàsic que és la manca de gratuïtat. En les circumstàncies actuals —de democràcies, actualització fiscal...— no pot concebre's que els alumnes de Tremp hagin de pagar l'ensenyança, quan els de les altres poblacions la tenen gratuïta en un institut.

Per a aconseguir aquesta gratuïtat s'han fet moltes gestions, fins als alts càrrecs de la Generalitat, els quals coneixen bé el cas. Fins i tot el Parlament de Catalunya ha ermerçat bones estones al col·legi "Pius XII". El Sr. Bisbe, el qual n'és el seu titular, ha estat el primer a seguir d'aprop tota la problemàtica. Els periòdics locals han reflectit gestions, protestes, peticions de dimissions, sessions de l'Ajuntament, etc.

Sembla que recentment s'ha donat la solució que anava gestant-se des de temps. Si no estem mal informats, la Generalitat ofereix el 50% per a la construcció del futur institut —l'altre 50% serà a càrrec de l'Ajuntament de Tremp— i es fa càrrec de totes les despeses del 1er. curs de BUP, que de moment s'ensenyarà oficialment en algun local de la ciutat.

Ens preguntem quina és la filosofia d'aquesta història.

És realment impossible subvencionar l'escola privada?

Els qui la poden donar haurien de donar una resposta clara. En cap cas no pot existir un reconeixement de centres privats que satisfagin un interès públic? El nostre centre és l'únic de la Comarca, té condicions i, dins de la modestia, hem de dir que ha merescut elogis per la seva gestió. No té cap interès lucratiu (Millor que haguéssim de dur la gestió econòmica). Per què un decret com el CEDIP, parc en les seves concessions, ha avortat prematurament, o bé no ha suportat les primeres ventades d'una tempesta política? No seria menys carregós a l'erari públic, i en conseqüència al contribuent, subvencionar un centre que ja funciona en lloc de crear duplicitats innecessàries?

Volem fer constar que ni el Col·legi ni el Bisbat de cap manera no s'ha oposat a la creació d'un institut a Tremp.

Desitjariem saber si resta alguna possibilitat de sobreviure per a centres com el nostre. Sabem que hi ha tres centres més víctimes del mateix desmantellament. Gosem afirmar que aquestes amenaces cauen sobre altres centres de l'Església a Catalunya. Sense la gratuïtat no es pot sobreviure. L'Estat té els diners. No parlem de a qui pertany. Sense diners els nostres centres, en contra de la nostra voluntat, esdevindran classistes. L'excusa que no hi ha diners és falsa, perquè d'aquesta forma se'n gasten molts més.

Hem escoltat les opinions d'entitats eclesials i docents a fi d'enfrontar la necessitat de fer causa comuna davant aquest problema, i hem demanat també la solució a la Generalitat. Ja sabem, de memòria la resposta: la llei no preveu el patrocinar a l'ensenyança privada en aquests nivells. Així es tanca l'afer, quan seria millor una anàlisi serena de les necessitats reals, un estudi raonable i planificat amb totes les parts interessades. Perquè, així sí, no hi haguéssim discussió ni alternativa, sinó una resposta unilateral imposada a la força.

No es fa país ni duplicant les instal·lacions innecessàriament, ni augmentant les despeses públiques, ni impeding que la iniciativa privada col·labori amb la pública. L'Estat no ho pot fer tot. Un procés democràtic ha de promoure i aprofitar totes les forces útils. I tot això sense voler entrar en el problema general del respecte de l'Estat a l'empresa privada, amb totes les conseqüències.

Tradicionalment està ben atesa l'ensenyança en aquestes comarques. Hi ha un col·legi a Tremp i un altre a la Pobla de Segur, sense parlar d'altres poblacions. No era possible potenciar al màxim aquests centres, fins a la gratuïtat total, si responen a totes les necessitats educatives? Algú haurà de respondre clarament aquesta pregunta.

O bé en el fons d'aquesta qüestió hi ha el problema de a qui correspon l'educació de la joventut?

Antoni Cagigós,

Delegat diocesà d'Ensenyament

Lluís Barbal,

Director del "Pius XII"

TORTOSA

Més de 600 persones es trobaren a Amposta en el fi de curs dels Equips de la Mare de Déu

AMPOSTA.— Els Equips de la Mare de Déu dels sectors de les diòcesis catalanes realitzaren la seva trobada de fi de curs. La participació de més de sis-cents "equipers" provinents de diferents indrets de Catalunya, d'Andorra i de les contrades castel·lenques del bisbat de Tortosa creà un ampli clima d'unió i germanor.

La trobada s'esdevingué a Amposta, ciutat del bisbe de Tortosa situada a la comarca del Montsià, cap al delta de l'Ebre. Els sis equips d'Amposta foren els responsables de l'organització de la trobada.

La jornada s'inicià amb l'acolliment dels participants al Col·legi de les Carmelites, des d'on se'ls acompanyava a l'Església Arxiprestal, fent entretant una breu ruta turística pels carrers de la ciutat i una visita al pont penjat.

A les 11 del matí s'inicià la Celebració Eucarística, acte central de la jornada. Fou presidida pel Sr. bisbe de la diòcesi Dr. Ricard Mª Carles i concelebrada pel vicari de pastoral i consiliari dels Equips del sector de Tortosa, pel P. Josep Massana, consiliari dels Equips de l'intersector català, per Mn. Frederic Al.lara, rector de la parròquia arxiprestal d'Amposta i per altres sacerdots consiliaris dels Equips.

Testimoniar el cristianisme

En la homilia, el Sr. Bisbe digué amb el cor i amb les paraules que estava plenament lliurat a tot el conjunt de la tasca pastoral diocesana però que el seu cor sintonitzava de manera especial amb els Equips, que estimava els Equips, que coneixia a fons la seva dinàmica ja que havia estat consiliari dels Equips de la Mare de Déu abans de ser nomenat bisbe de la diòcesi de Tortosa. I

perquè estimava els Equips per això sempre esperava molt de la gent dels Equips; principalment, un gran sentit de responsabilitat en l'àmbit laboral i professional; cadascú en el lloc que ocupa ha de testimoniar el seu cristianisme amb molta fermesa i fidelitat.

Un bon grup de xiquets amb les seves guitarres, tots ells fills dels "equipers" d'Amposta, acompanyaren els cants de la celebració. També els més petits, abillats amb els vestits típics dels pagesos de la terra, portaren les ofrenes a l'altar: productes propis de les comarques del Baix-Ebre i Montsià i un colom, símbol de pau, que, en acabar la celebració, fou enlairat al bell mig de la plaça entre els aplaudiments de tothom.

Finalitzada la celebració de l'Eucaristia, tingué lloc a la mateixa església arxiprestal un acte informatiu del Moviment. Els responsables del Moviment a tot l'Estat, Bernardo Fernández i Marisol Vázquez, que des de Vigo havien acudit a la trobada, els responsables de l'Intersector català, matrimoni Martí-Carles, els de la Comissió Permanent, els consiliaris de l'Intersector, Pare Massana, i del Sector Tortosa, Mn. Ciuraneta, i els responsables del Sector Tortosa, matrimoni Reverté-Simó, saludaren, informaren i encoratjaren els assistents a la jornada.

Comiat a Sant Carles de la Ràpita

Seguidament s'organitzà una excursió pels indrets del Delta de l'Ebre, on ja prop de la desembocadura d'aquest riu es dinà, servint-se un bon arròs de paella.

Cal ressaltar i agrair la constant presència del Sr. Bisbe, que acompanyà els "equipers" tot el dia. La seva senzillesa i bonhomia deixà a tothom encisat. Havent dinat, s'organitzaren

El Dr. Carles els encoratjà que cadascú, en el lloc que ocupa a la societat, doni testimoni del seu cristianisme amb molta fermesa i fidelitat

viatges en barca fins el mar i en cotxes i autocars en visita bona part del Delta de l'Ebre. El tradicional "cant dels adéus", al port de Sant Carles de la Ràpita, segellà aquesta jornada, de bon record per a tots i motiu ben joíós d'acció de gràcies a Déu.

R.S.

Pensant ho bé

Per Xesc Soliu

L'escala

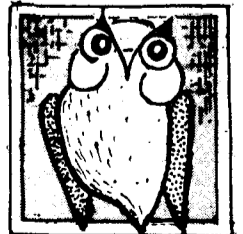
L'escala, objecte de la nostra divagació, no té res a veure amb l'Scala de Milà, ni amb l'escala de Jacob, ni amb l'escala musical, ni tampoc amb l'escalada alpina. És un camí d'accés, no pas planer ni simplement costerut, sinó esglaonat, que puja i baixa pel cor dels edificis. Al llarg dels segles, milions de vides i de morts, d'expectants il·lusions i de pesants decepcions, han pujat i baixat per les escales. Molts han pujat tristos i han baixat alegres, d'altres a l'inrevés, i el que és més dolorós, alguns, a causa d'una relliscada o d'una empenta traïdora han baixat a gambirols escales avall. Més d'un desesperat, al cel sigui, ha baixat per l'ull de l'escala i mai més no se n'ha cantat ni gall ni gallina; i més d'un entremaliat l'ha baixada d'estranguis a cavall de la barana amb perill comprovat de trencar-se la closca.

És difícil poder quantificar l'aportació de les escales a la salut pública, però galens i doctors estan d'acord en afirmar que l'exercici quotidià de pujar i baixar escales és una bona metgja per a ritmar com cal el tic-tac dels cors i envigorir els músculs de les cames. És clar que, al pas dels anys, quan l'edat, la contaminació, el tabac i les llargues caminades per la vida han desminuït la doble acció de la manxa toràcica i afeblit la fortalesa de les cames, cal ser humil i caute, i deixar pas als qui pugen i baixen els esglaons de quatre en quatre. És aleshores quan s'agraeix la funció del replà i aquells enyorats, gairebé desapareguts, seients racioners que permetien racionalitzar pugues i baixes i apaivagar els bufecs.

L'ascensor, aquesta mena de gàbia escaladora, en la qual tots ens tanquem i pugem i baixem cada dia, ha estat el gran competidor de l'escala. Això sí, sempre que hi pugem, és amb el temor subconscient, confessat o no, que cansant-se de carregar tanta carn humana, s'aturi a mig camí, amb la consegüent angoixa de claustrofòbia, o bai-

xi de pet amb perill de magolament i trenca-dissa generals. De fet, hi ha escales centenàries i mil·lenàries, però no hi ha ascensor que cent anys duri; i en cas d'emergència, arquitectes i estadants, es fien de les escales i no dels ascensors. Diem que, per evitar conflictes definitius, cal fomentar un bon maridatge entre escala i ascensor. Aquest ha produït ja una filla híbrida: l'escala mecànica, resultant de la unió de dues espècies distintes. No deixa de tenir un cert aire còmic, aquella catèrvola de ciutadans palplantats com ninots de cartró que són ascendits i descendits com per art de màgia; però ja se sap el què poden donar de si les coses que no són ni carn ni peix. Mai cap ascensor o cap escala mecànica no podran competir amb la grandesa i la història de l'autèntica escala. Hi ha escales antiquíssimes i celeberrimes, com l'escala gegant del Matxupitxu, i les grans escalinates de palaus i monuments per les quals els grans personatges, com vedettes, pugen i baixen enlluernant la concurrència.

Tanmateix hi ha una escala real, per bé que invisible, que és la més important de totes. És l'anomenada "escala de valors", i no precisament de borsa. És l'ordenada jerarquització, segons llur importància i funció, dels principis rectoris de la vida i de les activitats de l'home, plenament assumits des de la llibertat i la fe, i que donen sentit, transcendència i fecunditat al nostre viure de cada dia. És una escala que, sovint, cal construir, pujar i baixar feixugament; però, si alguna escala serveix perquè l'home com a home pugui a fites més altes, i si alguna s'assembla a l'escala de Jacob, és aquesta. Vetillem-la. Que no s'esfondri mai. Ni cap mal vent ens empenyi escala avall.

SOLSONA

"Volem feina", una acció a favor dels qui no tenen un lloc fix de treball

SOLSONA.— El grup de Caritas de Solsona, atent als problemes que afecten les persones, sobretot les més dèbils, han muntat un servei per donar feina als qui no en tenen i volen treballar.

El servei consisteix a recollir material reconvertible (ferralla, paper, plàstic, cartró, vidre, etc.) i comercialitzar-lo. De moment hi treballen dues persones i ja poden oferir feina a una tercera. Per tal que aquest servei pugui tirar endavant demana la col·laboració de tothom. Com? En primer lloc, una consigna: No llenceu res, tot serveix! En segon lloc, demana que se l'avisí, a través

d'uns telèfons concrets, quan algú tingui algun material a donar, o, millor encara, que aquest material sigui portat directament al magatzem de Caritas. La gent dels pobles de la rodalia és invitada també a col·laborar en la campanya. "Penseu, afirma el Grup, que el que demanem és allò que normalment llenceu. Esperem una resposta positiva de part de molts, i amb això tan senzill i insignificant podem ajudar uns germans que ho necessiten. Si això ens ho demanés Crist, oi que no li ho negaríem? Oi que li ho donaríem contents? Doncs és Ell qui ens ho demana a través del nostre germà necessitat!".

GIRONA

En unes reflexions aparegudes durant tres setmanes al Full Parroquial

El Dr. Camprodon planteja el problema de l'avortament

GIRONA. — El Dr. Jaume Camprodon, bisbe de Girona, ha afrontant el problema de l'avortament a través d'una anàlisi profunda i seriosa d'un tema que està a l'ordre del dia per tal com ja s'han realitzat les primeres operacions legals en territori de l'estat espanyol. L'aportació del bisbe gironí s'ha realitzat al Full Parroquial corresponent als dies 18 i 25 d'agost i aquest 1 de setembre. Heus-ne ací el text complet:

Actituds morals i cristianes davant la despenalització d'avortament

En la darrera assemblea de l'Episcopat Espanyol, que se celebrà a finals de juny, es va aprovar un document orientador per als cristians davant la llei de despenalització de l'avortament en determinades circumstàncies.

La llei és al carrer. Ara, pertoca a cadascú prendre les seves responsabilitats: als cristians, formar bé la consciència per ser capaços d'actuar en cristià, entre altres persones que es mouran per criteris diferents.

El document dels bisbes és complet i d'exposició clara. S'adreça a "aquells que volen formar la seva consciència i orientar els seus comportaments d'acord amb els valors fonamentals, contemplats a la llum de l'Evangeli".

L'avertiment és net; el qui es disposa a obrir-se a les reflexions que s'ofereixen en el text, sap a quina escola s'apunta. He pensat que fóra bo posar algunes idees a la consideració dels lectors del full. Ho faré tres diumenges. Tant de bo fes venir ganes de llegir el document íntegre.

La primera afirmació clau és que: "el fet de la despenalització de l'avortament no canvia la valoració moral de l'avortament provocat".

El que una acció sigui socialment acceptada i una altra sigui castigada no vol dir sempre que la primera és bona i l'altra dolenta. La pena o la permissió que puguin donar-li els homes és una circumstància que no li canvia la bondat o la malícia.

"Les decisions dels legisladors no poden considerar-se com a font del bé i del mal, com si fossin l'últim criteri del moralitat".

És cert que la llei reformada no diu pas que l'avortament sigui bo. Diu que és un acte legal en determinades circumstàncies.

Tanmateix el respecte absolut a la vida d'un ser humà innocent és una norma de comportament privat i públic

per a tots aquells que volen viure èticament com a éssers conscients, personalment i socialment responsables.

La llei de Déu i l'esperit de l'Evangeli no fan sinó il·luminar i reforçar el valor sagrat de la vida de l'home en qualsevol estadi de la seva existència.

Els cristians, immersos en una societat permissiva, sabem que ens toca sovint anar contra-corrent. En el cas que ens ocupa sabem que l'avortament directament provocat "és un pecat contra Déu, creador i amic de l'home". I, per tant, cal evitar-lo. "Les situacions a voltes dramàtiques, que es poden plantejar amb una maternitat no volguda o no suportable, hauran de resoldre's per camins ètics, socials i dignificants".

És una hora per acollir-se a la pregària de Jesús: "No prego que els tragieu del món, sinó que els preserveu del Maligne" (Jo. 17,15).

La darrera part, la més extensa de l'escrit episcopal, parla dels camins per a preservar d'aquest mal que, per altra banda, al qual tothom diu que no voldria recórrer. Tindrem temps de parlar-ne en una pròxima ocasió.

La cooperació i l'objecció de consciència actituds morals i cristianes davant la despenalització de l'avortament.

Partint de la necessitat de salvaguardar els valors humans fonamentals, contemplats a la llum de l'Evangeli, cal afegir, al que dèiem diumenge passat, que no és lícit cooperar en l'avortament. Ni físicament —com seria el cas d'ajudar a realitzar-lo— ni moralment, aconsellant-lo.

L'Església, que sempre es deixa guanyar per la misericòrdia, té les seves lleis i les seves penes, amb la finalitat de protegir la vida dels nonats i enfortir la consciència dels catòlics en l'hora de la temptació.

D'aquí que considera ex-comunitats, és a dir, privats de certs béns i drets fonamentals que tenen els fidels

El text s'acaba amb les següents paraules: "No volem agreujar les penes ni els sofriments de ningú. El que volem és provocar un moviment de reflexió i de serenor... a fi que es trobi un camí de solució, ètic i social en el qual es respecti els drets de tots"

com a membres que són de l'Església aquells cristians que procuren un avortament, si aquest arriba a produir-se, i sempre que es faci amb veritable coneixement i responsabilitat.

Hom pot retornar a la plena comunió per l'absolució en el sagrament de la penitència.

La premsa sensacionalista ha posat en relleu aquesta pena, com si fos la part central del document, silenciant-ne la resta, la més extensa i positiva. ¿A què serà degut?

Hi ha persones que, per raó de la seva professió, es poden trobar implicades en el fet de l'avortament, com és el personal sanitari dels centres públics i privats.

Aquestes "tenen el dret i fins i tot l'obligació de presentar l'objecció de consciència". És un dret reconegut en la Constitució Espanyola i del qual fa esment la sentència del Tribunal Constitucional.

Sembla que no s'ha d'in-

sistir, però és bo recordar-ho pel coneixement de tots, que les pràctiques avortives no es poden acceptar en cap cas en els centres sanitaris catòlics.

Amb la reforma de la llei la pràctica de l'avortament es normalitzarà. I pot ser una temptació greu en hores difícils i fosques.

Convé tenir des de la joventut una consciència clara i ferma. La tenia aquella mare que, davant la vida lliure que portava la seva filla, un dia li digué: "Saps que no estic d'acord amb la vida que fas; però, per Déu, si un dia et trobessis que esperes un fill que no desitges, no facis cap disbarat. Si tu no el vols ja li faré de mare jo".

No tot és negre, sortosament també hi ha molta llum.

Prevenir i donar suport en els casos difícils.

La darrera part, que ocupa la meitat del document que presento fa dos diumenges,

es dedicada a proposar accions que convé promoure per tal d'evitar avortaments. És un treball de tots. "Ningú no pot sentir-se tranquil, si no col·labora en la lluita pacífica en defensa de la vida humana tantost iniciada".

En primer lloc és necessària una bona educació popular sobre la sexualitat, que tingui el compte l'aspecte humà i l'aspecte religiós. Que ajudi a descobrir el valor i el significat del propi cos i el respecte degut al cos de l'altre. Que ajudi a assumir les responsabilitats de la comunicació.

De cap manera no poden donar-se uns criteris que siguin més benèvols per a l'home que per a la dona.

Referint-se als Centres d'Orientació familiar promoguts per l'Administració, el document diu: "El comportament forma part també de l'alliberament i del progrés humà... Encara que els centres públics no hagin d'actuar com si fossin centres confessionals, sí que han de respectar les conviccions religioses i morals dels ciutadans que hi acudeixen, ajudant-los a comprendre-les i a integrar-les en lloc de destruir-les".

Tant de bo les institucions eclesials comptin amb centres per fer un treball semblant.

Cal donar a la institució matrimonial i a la família més suport moral i econòmic. Cosa que no sempre es fa.

Sovint es ridiculitza o se la carrega fiscalment. I això no és just.

Cal crear institucions adequades i dotar les que existeixen, on puguin acollir-se les mares en situacions difícils i els infants que llurs pares no poden o no volen acceptar.

L'adopció: és veritat que s'ha reformat la normativa, però convé que sigui encara més simple, salvades les garanties que són del cas. Cada dia són més els matrimonis que desitgen adoptar algun infant.

Els especialistes del dret i de la sanitat són els qui han de vigilar perquè la llei que ha entrat en vigor no derivi en una despenalització generalitzada.

Tanmateix, és responsabilitat de tots els ciutadans "pressionar sobre les autoritats perquè la nostra legislació compleixi l'objectiu fonamental d'emparar la vida humana i la dignitat de les persones, també dels sers humans no-nats".

TARRAGONA

Més de 3.000 pelegrins a la Nit de Maria de Vinaixa

VINAIXA.— La "Nit de Maria" és un fenomen creixent d'ençà que va començar a Vinnyols l'any 1972 i a Vinaixa fa 8 anys, on cada vegada, el 15 d'agost, diada de la Verge Assumpta, s'aplega una autèntica munió de pelegrins i malalts, vinguts d'arreu de les comarques de Catalunya i d'altres punts de la geografia espanyola.

Com es palesa cada any, la "Nit de Maria" esdevé una manifestació espontània, natural, senzilla, quasi improvisada, d'homenatge a la Verge Maria, sense cap més altre aditament que la devoció que brolla del cor del poble. Enguany però, ha tingut un caire de desgreu públic per la pel·lícula de Godard.

Com digué mossèn Enric Inglès, rector de Vinaixa, ini-

ciador d'aquestes jornades, "es tracta d'un moviment seglar marià amb l'aprovació dels bisbes". Mes el fet de Vinaixa segueix, ara com ara, vist a distància pels bisbes de Catalunya que es limiten a respondre a la invitació de mossèn Enric Inglès amb paraules encoratjadores, i prou. L'excusa de les vacances, és, al dir d'alguns assistents, una coincidència significativa que fa que la remada avanci creixent davant dels pastors.

Una jornada d'oració i penitència

"No es tracta de cap aplec. És una jornada d'oració i penitència", afegeix el rector de Vinaixa, assenyalant que la "Nit de Maria" amb el seu contingut espiritual, va creixent cada any.

La missa dels malalts celebrada a la plaça, sota un sol ardent, fou presidida pel mateix rector de Vinaixa, assistit d'altres sacerdots i religiosos. El pare Rodríguez, trinitari, vingut de Madrid, va fer la glossa dels textos bíblics de la diada, afegint que Vinaixa esdevé "un santuari per excel·lència de Maria, on no hi ha miracles, però hi habita la fe".

Mig centenar de malalts afectats de paràlisi i altres deficiències físiques i psíquiques, van rebre individualment la benedicció amb el Santíssim, entre cants i deprecacions de la multitud que omplia la plaça.

Vigília penitencial i rosari

Altres actes importants de

la jornada van ésser la vigília penitencial que va cloure a la matinada i el rosari celebrat a la mateixa plaça, a la tarda. La gran trobada mariana va acabar amb l'acte multitudinari de la "Nit de Maria" que féu de Vinaixa una teiera de llum i pregària.

"És una meravella. Havia sentit parlar de la "Nit de Maria" i he quedat impressionat", digué Francesc Pérez, ex-monjo de Montserrat, que amb la "descoberta" de Vinaixa, tracta de retornar a les fonts religioses. El pare Rodríguez, apòlogista de Maria, anomena mossèn Enric "Cura de Maria" i diu que la "Nit de Maria" aconsegueix gran resò a molts indrets d'Espanya per la seva senzillesa i serietat. Teresa Monné, curada miraculosament fa sis anys a

Lourdes, va començar anar a Vinaixa, amb cadira de rodes, paralítica a causa d'una greu dolència cervical, explicà també que "la Nit de Maria és meravellosa".

La nota humana de la jornada, fou la presència nombrosa de Jovent, amb actitud seriosa i participativa.

Melani d'Urgell
(Fotos: Farré Rebull)

L'encontre ha tingut enguany un caire de desgreu públic per la pel·lícula de Godard.

TARRAGONA: Finestral de la Caritat

"Tots junts podem fer molt"

UN DEURE DE TOTS: Hi ha milers de parats, de joves sense esdevenir ni esperança, persones que pateixen. La col·laboració de tots aquells que treballen per als altres, permet de fer front a moltes necessitats. Recordem-ho:

"TOTS JUNTS PODEM FER MOLT"
N.º 513.— Matrimoni amb quatre fills, en atur i sense cobrar subsidi. Necessiten una cuina de butà, encara que sigui de sobre taula o bé 12.000 ptes. per a poder-la comprar.

N.º 514.— Dona separada amb dues filles. Una d'elles amb un defecte de visió, molt accentuat. Li han hagut de fer ulleres i deu a l'òptica 10.800 ptes.

N.º 515.— Matrimoni amb tres fills petits i sense cap ingrés. La mare està malalta de càncer. Per tal que els fills no es quedin sols a casa durant la nit, i que la mare estigui atesa, es necessiten 40.000 ptes. per la vetlladora que en té cura.

N.º 516.— Matrimoni gran amb quatre fills, tots en atur, per evitar el desnonament necessiten 8.260 ptes.

En nom dels qui reben la vostra generosa ajuda us donem les **GRÀCIES**. Les aportacions podeu fer-les a: **CARITAS INTERPARROQUIAL**. Avda. Prat de la Riba, 35 -TARRAGONA 43001.

Capítols provincials de la Companyia

de Maria i Carmelites

TARRAGONA.— Durant la primera quinzena de juliol, en concret del dia 11 al 15, la Companyia de Maria ha celebrat a Tarragona el seu capítol provincial. Eren unes 50 les capitulars. I la finalitat concreta del capítol era aplicar el capítol general a la província religiosa de Catalunya i preparar el "Projecte Provincial" que ha d'orientar la vida i activitat de la província des de 1985 a 1991.

També, durant els primers dies de juliol, les Carmelites Missioneres Teresianes han celebrat a la nostra ciutat de Tarragona i a la Casa d'espiritualitat "Pare Palau" el seu capítol provincial ordinari en ordre a renovar els càrrecs i serveis provincials. Ha estat elegida com a provincial la germana Dolors Rovira. La nova provincial i la cessant, germana Pilar Timoneda, han presidit conjuntament el Capítol, en el qual també s'ha fet

present la Mare General, Pilar Galdeano.

475 pelegrins a Lourdes

El dia 27 de juny, com estava programat, a dos quarts de vuit del matí, sortia el XIII Pelegrinatge Diocesà a Lourdes amb el tren de l'Esperança. Eren 475 els pelegrins, amb 80 malalts, sis preveres i el Sr. arquebisbe emèrit, Dr. Josep Pont i Gol, que presidia el pelegrinatge. Retornaven al

captard del dia primer de juliol, contents tots d'aquesta experiència de fe, viscuda amb els diferents actes propis del pelegrinatge. Cal remarcar que enguany hi havia un bon grup de joves que hi prenen part per primera vegada. Fou molt emotiva la celebració eucarística amb els malalts a la "Catedral Verde" de la Cité des Secours, en la qual s'administrà el sagrament de la Santa Unció als malalts que ho havien sol·licitat. El primer a rebre-la fou el Sr. Arquebisbe emèrit, que presidia la celebració.

Consorci de Productes Alimentaris, s.a.

Progrés, 272
BADALONA (Barcelona)
Tel. (93) 398 01 11

EMBOTITS - PERNILS I FORMATGES

- SAN DALMAY • LIBRA • LOZA • LOS ROMEROS
- VILA-VILA • CIGANDA • NOGUERA • VELAMAZAN
- POSTIGO • EMBUTIDO PARIS • VALDY • LACTEAS
- SAN VICENTE • VALDEMANCHA • COQUEYA

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo; dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concerta entrevista.

El problema de la fam

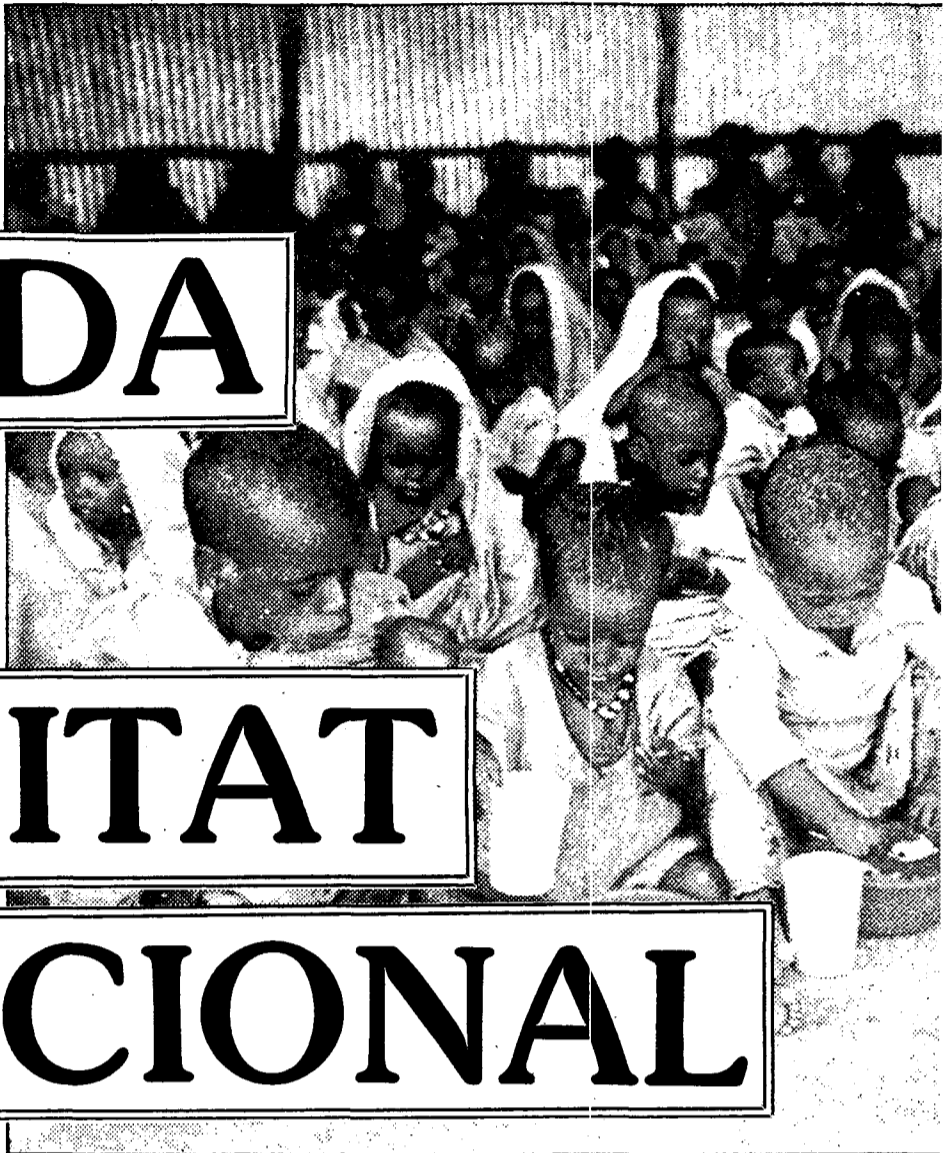
ETIÒPIA,

ALLEUJADA

PER LA

SOLIDARITAT

INTERNACIONAL

Etiòpia ha vist alleujada la seva situació gràcies als ajuts internacionals. Molts ciutadans d'aquest país africà satisfan mínimament llurs necessitats alimentàries. No està, però, tot resolt. És urgent engegar una sèrie de mesures polítiques que potencin l'agricultura tradicional per evitar la reproducció de situacions tan dramàtiques com les viscudes enguany.

A Catalunya, com es recorda, la Crida a la Solidaritat en defensa de la llengua, la cultura y la nació catalanes desenvolupà una tasca de sensibilització i de recollida d'aliments realment il·loable. El poble català respongué solidàriament al crit dramàtic de molts africans que viuen en la franja del Sahel que no tenen res per menjar. El resultat de la campanya fou la recollida de 120 tones de menjar que s'enviaren a Àfrica en un vaixell. El govern de l'Estat, pel seu cantó, va trameure, el mes de gener, 5000 tones d'blat i finançà les despeses de distribució. També envià dos avions amb medicines, roba i aliments especials per a infants. Caritas féu arribar 5000 tones d'aliments, mantes, tendes de campanya, eines per a la construcció de pous i 20 vehicles land-rover.

Estats Units ha fet l'aportació més important

El país que ha aportat més ajuda és Estats Units. Hom calcula que, en xifres globals, s'ha de situar el voltant dels 350 milions de pessetes, quantitat que representa el 40 per cent del total de l'ajuda. Canadà ha col·laborat d'una manera també significativa amb les seves aportacions de

blat, mentre que la Comunitat Econòmica Europea ha facilitat ajuda humanitària, alimentària i llavors per a l'agricultura. L'ajut britànic i de la República Federal d'Alemanya ha estat molt important en el camp dels transports.

A més d'aquests ajuts, les organitzacions no-governamentals també han treballat de valent per pal·liar la situació de molts africans. L'Ethiopian Catholic Secretariat, organisme d'aquest país equivalent a Caritas, coordina les ajudes d'aquesta organització que provenen d'arreu del món. Compta amb 16 centres de distribució de menjar.

El Secretariat, en col·laboració amb Caritas italiana, està realitzant un programa de desenvolupament agrícola per oferir solucions de futur. De moment, s'estan construint alguns pous i s'estudia la manera de treure el màxim rendiment de la terra. Un grup de tècnics italians col·labora en aquest programa.

D'altra banda, el Catholic Relief Service és el Centre que els Catòlics d'Amèrica del Nord han muntat a Addis-Abeba per coordinar els ajuts de l'església d'aquell país. També cal subllar el paper de suport de la World Vision Internacional, Unió Luterana

L'ajut dels països de l'Est

Tot i que no s'han creuat de braços, els països de l'Est han aportat menys ajuda que els països occidentals. Els soviètics, per citar un exemple han ofert tractors i ajuda tècnica agrícola, dotze avions de transport, dotze helicòpters, tres-cents camions i sis-cents homes de tripulació, però només han pogut trametre deu mil tones de blat pels problemes que tenen amb l'adquisició de cereals.

Els altres països de l'òrbita soviètica han lliurat modestes ajudes alimentàries perquè, com és sabut, tenen dificultats agrícoles. Segons càlculs que s'han fet, el vuitanta cinc per cent dels ajuts provenen dels països occidentals.

Un informe de Caritas assenyala que la terra apta per al conreu a Àfrica és de 1,7 hectàrees per habitant i que actualment només es fan servir 0,55 hectàrees per persona.

La crisi de l'agricultura africana no té només la seva raó en la serquera i la desertització. És també el resultat d'una pressió accelerada sobre les terres per cobrir les necessitats alimentàries de la població. No s'ha acompanyat l'explotació intensiva dels conreus amb l'augment dels adobs necessaris per contribuir a la fertilitat de la terra.

En molts casos, s'ha donat prioritat al sector urbà i industrial, en perjudici de l'agrari, s'han primat més les produccions de les collites per a l'exportació que no pas les alimentàries. La fam és, per tant, fruit d'una deficient planificació. Cal, a partir d'ara, donar prioritat a l'agricultura tradicional que és l'única que pot resoldre el greu problema de la fam. Si no s'actua en aquest sentit, en un futur pot empitjorar la situació actual.

Tomàs Puntí

Mentre una minoria disposa de tants aliments com vol, la resta de la humanitat es mor d'inanició.

Mil anys de devoció a Sant Jaume, a Barcelona

S'han d'endegar una sèrie de mesures que potencin l'agricultura tradicional per acabar en un futur, amb la fam.

Són moltíssimes les parròquies, esglésies i ermites que evocuen, i tradicions que a Catalunya conserven, la memòria de l'Apòstol que la història, la llegenda o creences el transportà a Ibèria.

Fem un petit però just comentari a aquest mil·lenari que sens dubte haurà passat desapercbut per moltes persones. Antigament Barcelona tenia set parròquies, una dedicada a Sant Jaume. Els orígens d'aquesta, data del 985, i fou erigida en memòria de la predicació de l'Apòstol, l'any 38.

Església situada a l'actual plaça de Sant Jaume. La institució municipal, degudament estructurada durant els segles XII i XIII, però sense seu pròpia, per a portar a terme la seva comesa, se servien d'esglésies i a Barcelona celebraven els consells en els anomenats "porxos de Sant Jaume". Eren situats en la església del seu nom a la part del carrer de Ferran. Avui aquests porxos poden admirar-se en el Museu d'Art de Barcelona. El pòrtic era del 1338 i l'església prengué caràcter parroquial el 1402. D'arquitectura romànica tenia un sentit mirant al carrer dels Bisbe. En l'actual solar de la plaça hi havia l'edifici de la Batllia i un cementiri.

On hi ha avui la parròquia dedicada a Sant Jaume, en el mateix carrer de Ferran, el 1394 s'hi ai-

xecà una capella sota l'advocació de la Santíssima Trinitat per als jueus conversos del barri del Call. El 1492 després de l'expulsió dels jueus fou cedida l'església a una comunitat de monges i el 1529 passà a dependre dels P.P. Trinitaris. El 1617 la capella de Santa Margarida es convertí en la del Sant Crist, el 1630 es feren obres d'ampliació i el 1730 s'anomenà Capella del Santíssim Sagrament.

El 1823 havia estat enderrocada l'església de Sant Jaume de la plaça del seu nom per tal de facilitar les obres d'urbanització de la plaça. Traslladats interinament els seus serveis a l'església dels Trinitaris, aquest el 1835 es veyeren obligats a abandonar la ciutat amb motiu dels fets revolucionaris que es produïren el mes de juliol d'aquell any, i des de llavors Sant Jaume passà a ser el titular.

Altres fets històrics s'han succeït fins el 1936 que novament la parròquia de Sant Jaume fou víctima de destrucció.

Sant Jaume de Barcelona a més d'ésser venerat a la parròquia del seu nom, ho és també a la de Santa Maria del Mar. El Dr. Roca i Coli, beneficiat d'aquesta basílica i Serra i Postius, afirmen que: "Darrera el cor de l'actual basílica hi ha una imatge de Sant Jaume vestit de pelegrí i és tradi-

Vista de la façana

ció antiqüíssima que en el punt on hi ha aquesta església, a poca distància hi predicà l'Apòstol l'Evangeli als barcelonins. Aquest lloc llavors era platja de la veïna ciutat".

En la que fou, en la vida civil, "Colonia Faventia Pia Augusta Barcino" i en la part més alta del "Taber Mons Barcelonensis" els romans hi edificaren el temple de la ciutat. Diu la llegenda que quan l'Apòstol Jaume predicava ho feia amb una Creu a la mà, feta de troncs d'arbre que collia en aquest mateix lloc. Aquesta creença originà la primera Catedral de les tres que ha tingut Barcelona, dedicada a la Santa Creu. Això era en el segle III.

Els goigs que s'han escrit per a la seva parròquia i la de Santa Maria del Mar, són els únics que recullen els fets hagiogràfics del Sant que l'identifiquen amb Barcelona.

Citem els editats a la "Impta. de Torras, calle San Eusebio 6, San Gervasio" escrits en castellà: "Gozos del Glorioso Apòstol Santiago. Patrón Amantísimo de toda España. Que se venera en su Parroquial Iglesia de la ciudad de Barcelona". Sabem que són anteriors al 1855. Són emmanllevats d'uns editats a Barcelona "En la Imprenta de los Herederos de la Viuda Pla, calle Cotoners" i corresponen al 1855, quan el nostre país es batia en la guerra carlina. Amb un text triomfalista i integrista a ultrança que si bé respon a les característiques que el país sofria en aquella època, no respon a la idiosincràsia del nostre poble.

Per l'esmentada parròquia mossèn Francesc de P. Baldelló (1887-1977) posà música a uns "Goigs en llaor a Sant Jaume Apòstol. Venerat a la seva església parroquial de Barcelona". És una edició del 1948, no hi ha nom

de l'autor però fan referència a la història de la parròquia:

"Aquell temple de la plaça molt temps ha fou derrocat, i la vostra imatge passa al vell de la Trinitat. I en parròquia s'erigia sota vostra protecció. Cap al cel feu-nos guia, Sant Jaume nostre patró".

Abans s'editaren uns "Goigs de Sant Jaume Apòstol, quan imatge se venera en lo trascor de la Iglesia Parroquial de Santa Maria del Mar de Barcelona". No hi ha música i estan signats amb les inicials PP.— 1889, i foren impresos en la Tipografia Catòlica, Pi 5, Barcelona - 1892. En aquests s'esmenta la llegenda de la seva predicació:

"Segons tradició molt pia, La fe vàreu predicar En eix lloch, hont se va alzar Després est temple a Maria; Barcelona ab alegria Vos agraeix tal favor: Alenteu, Jaume glorios, en la fe nostre valor.

La seva festa és el 25 de juliol.

Jaume Busqué i Marcet

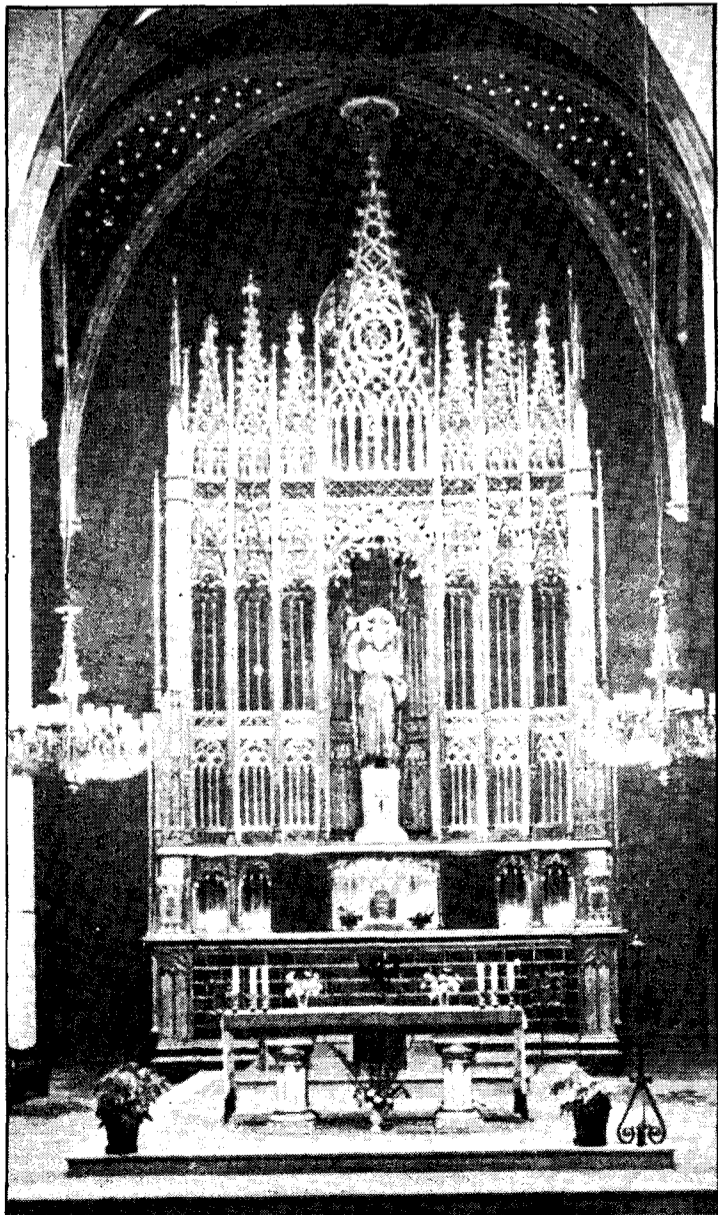
Bibliografia:

El Libro de las Parròquias.

Francisco Ballester Soléy.

Un segle de Catalunya. Tomàs Caballé i Clos. Goigs de Sant Jaume Apòstol.

Santa Maria del Mar.

Retaula de la parròquia

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

Oferiments

VENEDOR I ADMINISTRATIU INDUSTRIAL.
INEM 37.647.255

ADMINISTRATIVA
INEM 37.653.965

SRA. "CANGUR"
O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ACOMPANYANT
vells o malalts, per dissabtes i diumenges (Contracte mercantil).

ASSESSOR
d'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR
de nivell o cap de vendes béns industrials.
INEM 18.808.007.

DIBUIXANT art finalista,
selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

ADJUNT
a gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR
administrativa.
INEM 31.282.

PINTOR
Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-
Analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU
Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC
especialista tintoreria i "aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU
uxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446.

APARELLADOR
Contracte mercantil.

ASDJUNT
a Direcció, comptable o cap de magatzem.
INEM 40.006.

DEPENDENTA
administrativa.
INEM 43.463.

AUXILIAR administrativa
pels matins. INEM
36.980.189.

TÈCNIC
en mètodes i temps, àmplia experiència. (Contracte mercantil).

PER A DIRECTORA de parvulari o secretària material clínic. INEM.- 37.711.767

ADMINISTRATIU
Polivalent.
Inem 46.100.146.

Varis

RESIDÈNCIA

Tercera edat benestar per als avis, tracte familiar, alimentació sana, habitacions solellades. Places limitades, preus mòdics, residència continuada per mesos i dies. Tel. 212 74 23. S'admeten reserves.

SANTA MARTA
Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

PUERICULTORA
F.P. 2on. grau amb experiència. Telèfon 830 07 50.

Vendes

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

ES GRATIFICARÀ

A QUI LOCALITZI UNA
MOTO-YAMAHA, 250 Special
CHOPER - COLOR NEGRE

B - 4050 - FG

Truqueu a Catalunya Cristiana
Tel. 215 27 39

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244 2on. Barcelona-7

NOM

ADREÇA

POBLACIO

Te

PREU L'ŪIA

☐	50 ptes.
☐	100 ptes.
☐	150 ptes.
☐	200 ptes.
☐	250 ptes.
☐	300 ptes.
☐	350 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que heureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244, 2on. Barcelona-7

Diccionari Regina

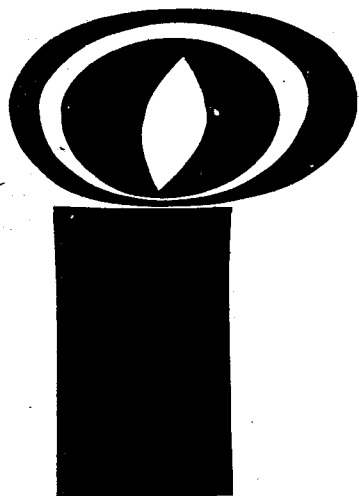
d'us del català

Alfons Tarrida y Muntaner, Emili Pascual y Ferrando

—Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.
—És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.
—Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc.
—Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.
—Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 X 17 cms. 608 pàgines.
PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

ESCOLTEM LA PARAULA

CICLE LITÚRGIC "B"
DIUMENGE XXII DURANT L'ANY

A cura de les
monges benedictines.
Monestir de
Sant Pere de les Puel·les.

Glossa: Maria-Lurdes Solé
Monicions: Esperançā Atarés

Evangelista Sant Marc

DÉU ENS ESTIMA

El Deuteronomi és el llibre de la renovació de l'aliança.

És la presa de consciència que Déu ha alliberat el seu poble de l'esclavitud i el condueix a la vida perquè l'estima.

Moisés invita al poble a escoltar. L'actitud que demana afecta tot l'home, no tan sols la seva oïda: "Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los".

Durant l'exili el poble vetlla per conservar intactes les tradicions rebudes: la llei. Perquè ha fet l'experiència que Déu és l'únic que salva, l'únic que promet i compleix.

Lectura del llibre del Deuteronomi (4:1-2,6-8)

Moisés digué al poble: "Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dona, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquests poble és una nació assenyada i molt intel·ligent". I realment, ¿quina és la nació que tingui els seus déus tant a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invocuem? I, ¿quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?"

SALM RESPONSORIAL

L'home que escolta la Paraula, que s'obre a Déu, s'adona del seu pecat, de la seva feblesa. És a partir d'aquesta constatació que intenta, amb gran desig, com el salmista, viure una vida coherent, honrada, justa.

Salm 14:1a i 2-3a, 3bc-4ab,5 (R.: 1a)

Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?
El qui obra honradament
i practica la justícia,
diu la veritat tal compensa;
quan parla, no escampa calúmnies.

R. Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

Mai no fa mal el proïsme,
ni carrega a ningú res infamant,
compten poc als seus ulls els descreguts,
honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès,
ni es ven per condemnar cap innocent.
El qui obra així, mai no caurà. R.

Purificar el Cor

"Si ets servent de Jesucrist, que no et subjecti una cadena de ferro, sinó la cadena de Crist". Aquestes paraules, que un home de Déu, Sant Benet, va adreçar a un monjo que s'havia subjectat a una roca, amb una cadena, per no anar més enllà del límit que ell mateix s'havia fixat, poden molt ben expressar el nucli central del missatge d'aquest diumenge.

Ritus, pràctiques, devocions, observances per a tenir Déu content i així fer mèrits per al cel, poden ser llaços que ens priven de volar i que, a la llarga, es converteixen en cadenes que ens oprimeixen. El cristianisme no és una religió de compromís amb la divinitat, sinó una comunió amb el Déu i Pare de Jesucrist. No és cap formalisme extern sinó una vida, que rep tota la força expansiva de la interioritat de l'home.

No podem confondre els manaments de Déu, orientats sempre a la realització de l'home com a tal, amb les "tradicions dels homes", que sovint enxiueixen perquè ens fan tendir a donar el mínim i a quedar-nos satisfets "d'haver complert".

Una religió de pures formes, mancada de contingut; un culte sense interioritat és com un cos sense ànima, com un vegetal sense saba. Prou ho inculcaven al poble els profetes de l'Antic Testament, dels quals Jesús es fa ressò: "Aquest poble m'honra amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dona és en va."

El cristianisme és una religió del cor. És en el cor de cadascú on es nuen les relacions amb Déu i amb els altres, les relacions d'amor i d'amistat; o la no-relació, el tancament, el refús de l'altre. El cor és la seu de la comunió o del tancament. Enfront de tanta fredor en les relacions socials, hauríem d'optar per un cristianisme càlid. Enfront de tant cerebra-

lisme i de tant ritualisme, hauríem de potenciar l'afecte en la nostra relació amb Déu i amb els altres.

No són les mans, que ens hem de rentar; no és la façana, no és el defora només que cal purificar, sinó el cor. Si el cor és pur, tot l'home es transforma i esdevé apte per a la comunió amb Déu. Si el cor és pur, l'home esdevé apte per a la comunió amb els altres. No és solament a base de tractats que aconseguirem la pau per als pobles. El desarmament es prepara des del cor de l'home. L'egoisme, que condemna a mort milions d'éssers humans que moren de fam, es cova en el cor de cadascú i és des d'aquí que un hom l'ha de combatre. Les dissensions i les renyines tenen l'arrel en el cor, les rancúnies i les enveges rauen en el cor. La conversió a l'amor, per tant, només en el cor té el punt d'arrencada.

Situat, el cristià, en l'òrbita de l'amor, ja no hi ha vent que l'aturi. La llei pot haver-ho dit tot, però l'Esperit no calla mai. Lluny d'encongir-lo i d'encaidenar-lo, l'amor li fa créixer les ales de la llibertat. El qui estima es fa feble, cert, no empra mai la força, molt sovint juga a perdre, però ningú no és tan lliure com ell: "Estima i fes el que vulguis". Sant Benet, que n'havia fet l'experiència, podia molt bé encoratjar els principiants: "Cal que establim una escola del servei diví. En instituir-la, no esperem haver d'establir res d'aspre, res de feixuc. Però si mai, seguint el dictat d'una justa raó, calla quelcom una mica més rigorós, per a esmena dels vicis i per a conservació de la caritat, no abandonis de seguida, esfereït de terror, el camí de la salvació, que al començament ha de ser forçosament estret. Tanateix, amb el progrés en la vida monàstica i en la fe, s'exampla el cor i es corre per la vida dels manaments de Déu en la inefable dolcesa de l'amor."

LA PARAULA ENS SALVA

L'epístola atribuïda a Jaume és un mosaic de temes diversos, que anirem llegint durant cinc diumenges. El fragment d'avui té com a tema la Paraula. La Paraula fa veure a l'home qui és i com és, o bé, millor encara, com hauria de ser.

"La Paraula plantada en vosaltres, acollida amb docilitat, té el poder de salvar-vos."

La Paraula no és pas, només, aquella que hom llegeix o escolta, sinó que s'endinsa en la vida de l'oient, fins al punt que la seva força és capaç de salvar-lo.

Lectura de la carta de l'Apòstol sant Jaume (1:17-18,21b-22.27)

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del Pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos. l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

JESÚS ENS OBRE A DÉU QUE PURIFICA EL COR

Marc, en aquest fragment, ens descriu l'oposició de Jesús a codi de prescripcions —que els fariseus complien minuciosament— perquè no eren lleis escrites —tradicions dels antics— sinó tradicions dels homes, que els escribes i fariseus situaven al mateix nivell de la Tora.

És d'aquí que parteix la crítica de Jesús: "Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes".

Tradicions que es fixaven més en la part externa i visible que en la profunditat i en la puresa del cor humà.

Jesús assenyala la primacia de l'interior, i la veracitat que cal que presideixi la relació que hi ha entre l'interior de l'home i la seva expressió externa.

Evangelí segons sant Marc (7:1-8.14-15.21-23)

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem, es reuniren en torn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua, vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: "¿Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?" Jesús els respongué: "¿Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Esriptura: "Aquest poble m'honra amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dona és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans". Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes".

Després cridà la gent i els deia: "Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home".

CALENDARI

Diumenge, 1 de setembre. XXII del temps ordinari. Sant Lleir, bisbe; sant Gil, abat; sant Llop, bisbe i santa Anna, profetessa.

Festa major a Avia, Dosrius, el Figueró, Pont d'Armentera, Vilamalla i Vilamaniscle.

Fira a Angleçola, la Bisbal i Örrius.

El sol surt a les 5,17 i es pon a les 6,25 (hora solar).

Dilluns, 2 de setembre. Sant Antoni, bisbe: santa Raquel, matrona i santa Ingrid, dominica.

Festa major a l'Escala, la Febró i Rosselló.

Dimarts, 3 de setembre. Sant Gregori el Gran, papa i doctor; santa Basilissa, verge màrtir.

Festa major al Tossal.

Dimecres, 4 de setembre. Ntra. Sra. del Consol. Sant Moisès, profeta. Santa Rosalia de Palermo i santa Rosa de Viterbo, verges.

Festa major a Falset i Torredembarra.

Dijous, 5 de setembre. Sant Llorenç Justinià, bisbe i santa Obdúlia, verge.

Festa major a Montmaneu, Rellinars i Soses.

Divendres, 6 de setembre. Sant Zacaries, profeta; sant Petroni, bisbe i sant Eleuteri, abat.

Festa major a Montgai, Castellidans i Santa Perpètua de Mogoda.

Dissabte, 7 de setembre. Santa Regina, verge; santa Judit, matrona i sant Evorci, bisbe.

Dels pacífics

Sortosos els portadors de la pau, perquè seran anomenats fills de Déu. Aquells són veritablement pacífics, que enmig de tota tribulació que en aquest món passen, serven la pau a l'ànima i al cos, per amor de Nostre Senyor Jesucrist.

Sant Francesc d'Assís

L'ESGLÉSIA CELEBRA

1 de setembre. Diumenge XXII de durant l'any. Lectures: Primera, Dt 4, 1-2. 6-8, S 14, segona Jm 1,17-18.21-22.27, tercera Mc 7,1-8.14-15.21-23.

2 de setembre. Dilluns de la set. XXII de durant l'any. Lectures: Primera, 1 Te 4,13-17, S 95, segona Lc 4,16-30.

3 de setembre. Dimarts de la set. XXII de durant l'any. Lectures: Primera, 1 Te 5,1-6.9-11, S 26, segona Lc 4,31-37.

4 de setembre. Dimecres de la set XXII de durant l'any. Lectures Primera, Col 1,1-8, S 51, segona Lc 4,38-44.

5 de setembre. Dijous de la set. XXII de durant l'any. Lectures: Primera, Col 1,9-14, S 97, segona Lc 5,1-11.

6 de setembre. Divendres de la set. XXII de durant l'any. Lectures: Primera, Col 1,15-20, S 99, segona Lc 5,33-39.

7 de setembre. Dissabte de la set. XXII de durant l'any. Lectures: Primera, Col 1,21-23, S 53, segona Lc 6,1-5.

D'ACÍ I D'ALLÀ

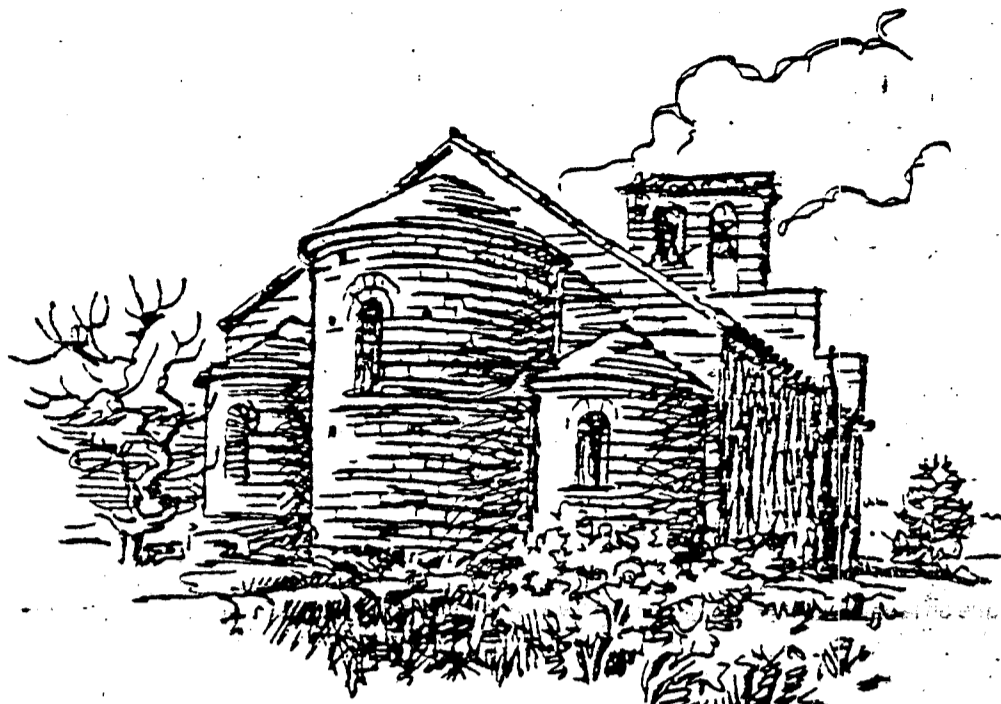
La flauta per casualitat

Als qui s'entossudeixen a negar costi el que costi l'existència de Déu, no els fa res d'abandonar la lògica sostenint que l'Univers amb totes les seves aliances naturals —foedera naturae—, animades i inanimades, arribà per carambola a ésser la meravella que és. Fan com Epicur el qual donava per suposat que un número infinit de llançaments enlaire de les lletres de l'alfabet grec arribaria per atzar, per xamba, a produir el text íntegre de la Iliada i l'Odissea. La fauna del ruc flautista ens diu que l'animal orellut féu donar a la flauta un ruflet còmic, però, l'autor no ens diu pas —no era pas tan ruc— que l'ase tocà per casualitat la Marsellesa...

Pere Campàs Bonay
Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Palera: Basílica del Sant Sepulcre (Beuda)

La ruta del romànic de Beuda

El romànic de les nostres terres, és inacabable i definit, amb velles pedres que amaguen Déu sap quines històries o esdeveniments com el que fou Monestir de Palera, de presència compacta i retallada, amb tres absis conservats, d'un cert gruix i entitat.

Totes aquestes edificacions, d'arrels ancestrals, es destaquen, en caure la tarda, ben dibuixades en la celèstia que embeilleix generosament la modesta aparença romànica, de sòlida factura i a prova de segles...

A Beuda —comarca de la Garrotxa, amb els agregats de Lligordà, Segueró i Palera—, hi ha una petita ruta del romànic que presideix des del seu cim, la Mare de Déu del Mont, santuari enfilat dalt la muntanya que va baixant, entre contraforts i esperons gegants vers la plana.

País antic, gràvid d'història que té juntament a la majestuosa bellesa dels seus paisatges, una constel·lació de valors monumentals d'aquelles terres cantades per poetes i reflectides pels pintors.

El sòl és en part montuós, amb boscos conreus que reguen els rius Borró i el Capellades.

El poble de Beuda

D'aquest poble, tan ben situat com pintoresc, cal destacar com a nota important, la seva església parroquial, romànica, dedicada a sant Fèlix Africà, de tres naus, força capaç, amb el campanar en forma quadrada i escala exterior per pujar-hi.

Les fonts baptismals són de la mateixa època i estil del temple, uns grans bassiols de pedra picada, el més gran dels qual és ornat amb unes tosques figures bíbliques en relleu i una franja en forma de palmeres xiques.

Els agregats de Beuda

El de Lligordà, té la seva església dedicada a sant Pere, petit temple romànic d'una sola nau, donat per Udalart, vescomte de Bas, al monestir de Sant Joan Les Fonts l'any 1709.

Ara, però, volem destacar de manera especial el temple romànic del Sant Sepulcre, situat enmig d'un bosc, prop d'un rierol i amb una aparença acurada que sorprèn per la seva bellesa i digna presència.

La notable i anomenada Basílica del Sant Sepulcre o de Palera, també sufragània de Lligordà, fou consagrada el 3 de setembre del 1095; abans havia estat priorat benedictí subjecte al monestir de Grassa i consagrat l'any 1085, del qual es conserva en bon estat —gràcies a la restauració— l'església romànica, amb tres magnífics absis, el central en volta de canó i els laterals en quart de cercle; resta en ruïnes l'antic claustre i altres dependències pròpies del primitiu cenobi.

La Basílica del Sant Sepulcre és, podríem dir, el monument més important de la comarca, ja que pertany a una modalitat d'art característic del comtat de Besalú, per la senzilla elegància dels elements que el formen. Tot hi respira ascetisme i recolliment, en tant l'interior evoca en el visitant, l'abstracció del lloc i la severa i noble bellesa d'unès pedres seculars ben assentades.

La figura jacent de Jesucrist inanimat dins una urna de vidre, posa un punt de recordança a l'apel·latiu de la basílica, privilegi

extraordinari que li fou concedit el 3 de setembre de 1095 pel bisbe de Girona Berenguer Wifred, cerimònia a la qual assistiren l'arquebisbe metropolità Dalmau de Narbona i els bisbes Bertrand de Barcelona, Pere de Carcassona i Gotfred de Magalona entre altres.

Al llogarret de Segueró, l'església parroquial, romànica també, és dedicada a Santa Maria, petit temple de carreu amb espitlleres en l'absis i dos matacans al frontis que demostren haver estat fortificada posteriorment a la seva construcció.

Prop del camí de Maià hi ha una ermita de l'estil que ens ocupa, reedificada l'any 1825 dedicada abans, segons sembla, sant Salvador i actualment a santa Lúcia, d'un sol absis, i amb la qual es tanca la ruta del romànic d'aquesta bella contrada.

Així hem anomenat tot un seguit d'antigues construccions, admirables per llur presència en una terra devota i cristiana des de fa molts segles. Jo us saludo, velles edificacions i admiro la mà que a poc a poc va alçar amb afany les seves parets per enlitzar el Senyor. Visqueu en pau... encara hi ha qui us estima, i per damunt de tot, Déu vetlla per nosaltres.

Pietat Campmajó

PERE ROVIRA

GRANS VINS I BRANDY

LA BÍBLIA A L'ABAST

Tot és do

Un cop la carta de sant Jaume ens ha fet avinent com cal mantenir-se fermes en la fe enmig de les proves que sofrim, ens exhorta a escoltar la paraula de Déu i a complir-la. Aquesta exhortació, que trobem al final del capítol primer de la carta, és el text que llegim avui. El leccionari de la missa dominical, però, no ens el fa llegir sencer; en fa com una mena de selecció. Farem bé de llegir el text tot enter i amb calma, a casa, en un moment de pregària familiar o individual.

El fragment comença dient-nos que **tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del Pare dels estels** (v. 17a). El cristià sap que no està sol en el món, i que això no és únicament degut que compta amb la companyia de les altres persones més o menys properes a ell, sinó que en la seva vida i en la vida de tota la humanitat, Déu hi és present. És una presència invisible, certament, no registrable a través dels sentits, però és una presència real. I és a través dels signes que nosaltres podem captar-la. Tot allò que de bondat hi ha al món, tot allò que ens ajuda a realitzar en nosaltres el gran projecte de Déu, o sigui, a ser el que hem de ser, és un signe d'aquesta presència activa de Déu en la nostra vida. Sols fa falta que sapiguem llegir i interpretar amb fe aquests signes i no ens deixem endur pel pessimisme, sinó que ens sentim enfortits per l'esperança. Fins i

Acollir la paraula

(Jm 1: 17-18. 21b-22.27)

tot, en les hores més negres de la nostra experiència humana, en els moments de pecat, Déu camina amb nosaltres i ens ofereix indefectiblement la seva ajuda. Perquè Déu no canvia de parer, com fem nosaltres. **En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació** (v. 17b). I vet aquí el gran projecte de Déu: **Ell ha decidit lliurement que la proclamació —l'anunci joios: l'evangeli— de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat** (v. 18).

Rebre de bon grat la paraula

La paraula de Déu proclamada pot ésser rebuda de moltes maneres. Sant Jaume ens fa distingir entre "escoltar" i "acollir". Escoltar costa poc. N'hi ha prou a mantenir oberta l'oïda. És clar que hi ha

moltes maneres d'escoltar. Hi ha qui escolta com si sentís ploure. Altres escolten per pura curiositat. Es pot escoltar amb atenció, fins amb interès, però sense voluntat de retenir la paraula escoltada. Hi ha qui escolta i deixa que la paraula el marqui profundament: es deixa prendre per la paraula escoltada. És necessari, però, donar un pas més endavant. **No us limiteu a escoltar-la, que us enganyarieu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica** (v. 22). Per això la paraula de Déu, a més de ser escoltada amb atenció, ha de ser acollida amb docilitat, perquè és una paraula que té el poder de salvar-nos (v. 21). Aquest poder, però, hem de deixar que actuï de ple en nosaltres, persones lliures. Ens hem de deixar salvar, doncs, per la paraula. Així no podem fer com el qui es mira en el mirall

per pura rutina (vv. 23-24). La paraula de Déu és com un mirall que ens interpel·la: posa de manifest allò que som i al mateix temps ens diu clarament allò que hauríem de ser. És una invitació a realitzar-nos de debò, a aconseguir l'autèntica felicitat (v. 25).

Saber ser oients de la paraula

No tothom sap escoltar. Ser un bon oient no és fàcil. I menys encara ho és avui, immersos com estem en un mar sense fons de xerrameca. **Sigueu promptes a escoltar, però lents a parlar o a treure el geni** (v. 19b). L'asceti del silenci. L'home modern és un home atabalat de paraules. Les que li surten al pas i les que ell mateix profereix, potser en un intent desesperat i inútil d'autodefensa alienadora. Per a escoltar s'ha de callar. Amb les paraules i amb les obres. **L'home aïrat no obra segons la justícia de Déu. Deixeu-vos de converses indecorses i dolentes!** (vv. 20-21). El qui és capaç de fer silenci en el cos i en l'esperit, el qui escolta volenterosament la paraula de Déu i la posa en pràctica, encerta el camí de la verdadera religió. Ha acollit la fe i la proclama en la seva expressió més genuïna, que és la caritat. **La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us gardeu nets de la malícia del món** (v. 27).

Josep M. Aragonès

Cultura científica

Pròleg

Al llibre "Origen i estructura de l'Univers" de Francesc Nicolau

Steven Weinberg, Premi Nobel per les seves investigacions sobre partícules elementals, explica que les teories sobre l'origen de l'Univers s'ensenyaven cap a l'any 1960 als estudiants de física gairebé com a una curiositat. Des del 1964, amb el descobriment de la "radiació de fons" per Penzias i Wilson, l'afer canvià completament. Actualment, el tema és objecte de serioses i complexes investigacions, que es relacionen amb altres àmbits de gran importància per a la física. Cal esmentar com a mostra d'això la Setmana del treball, organitzada l'any 1981 per l'Acadèmia Pontifícia de Ciències del Vaticà, amb la participació de vint-i-dos científics de primera fila en Cosmologia. Les seves aportacions formen un impressionant volum de 600 pàgines, que abasta amb detalls i rigor l'estat dels principals problemes, els assoliments i les incògnites; la reunió de la Royal Society de Londres l'any 1982 sobre els mateixos temes; i el Simposium organitzat pel CERN de Ginebra l'any 1983, amb la participació de 200 especialistes. El tema és molt difícil i els interrogants són molts, però és un fet que els estudis en curs són rigorosos i importants. Per primera vegada a la història, es treballa sobre l'origen i l'estructura de l'Univers amb sòlides bases observacionals i matemàtiques.

Quan vaig acabar la llicenciatura en Física l'any 1960, la situació a Barcelona era la ma-

teixa que Weinberg cita respecte als Estats Units. Havíem estudiat les teories sobre l'origen de l'Univers, sense donar-los massa importància. No em vaig imaginar mai que al cap dels anys, pogués escriure el pròleg d'un llibre com aquest.

El llibre de Nicolau és excel·lent. Té tot el rigor i la claredat necessaris perquè el profà conegui bé la història i l'estat actual de la Cosmologia científica i, perquè el científic disposi d'un material útil per a l'ensenyança i la reflexió. Els coneixements científics de Nicolau, juntament amb les seves grans dotes pedagògiques, han conduït a un resultat que no necessita ajuts exteriors: només cal llegir el llibre per adonar-se del seu gran valor.

Referent a les al·lusions que es fan a la fe cristiana, penso que seran útils per a tothom. Les preteses oposicions entre ciència i fe responen a una ideologia positivista que res no té a veure amb la veritable ciència i, són refutades pel progrés de la ciència i de la història de la ciència. Els grans estudis històrics des de Pierre Duhem, a principis d'aquest segle, fins a Stanley Jaki en l'actualitat, manifesten, al contrari, el decisiu impacte de la **matriu cultural cristiana** en l'origen i desenvolupament de la ciència experimental, que sorgí i es desenvolupà sistemàticament a mans de científics convençuts de la racionalitat de l'univers com a obra d'un Déu infinitament savi, i de la capacitat intel·lectual de

l'home, creat per Déu a la seva imatge i semblança. Els testimonis de Kepler, Galileu i Newton són explícits pel que fa a això. I els progressos recents de la Cosmologia amplien encara més aquestes conviccions bàsiques.

Nicolau és honrat i rigorós en assenyalar que la física, tota sola, no pot arribar fins a Déu (pel mateix motiu, tampoc no pot dur al materialisme i a l'ateïsmo, ja que per això hauria d'abandonar el seu propi mètode, que només tracta de realitats materials ja existents i, no permet d'anar més lluny). Però a la vegada assenyala que la reflexió sobre els progressos de la física condueix de manera natural fins a l'Autor necessari d'un univers contingent i canviant que no té en si mateix la seva raó de ser, i que a la vegada és l'Ordinador infinitament savi que ha creat unes lleis naturals que constitueixen un ordre sorprenent que, gràcies a la ciència, cada vegada el coneixem amb més profunditat. La reflexió sobre temes científics com els exposats en aquest llibre pot ajudar a recuperar la sorpresa davant la naturalesa, actitud una mica oblidada en la nostra era tecnològica, que en canvi continua sent fonamental no solament per afrontar amb rigor els problemes bàsics de l'existència humana, sinó també per a l'ulterior progrés de la ciència.

Mariano Artigas

Doctor en Ciències Físiques i en Filosofia

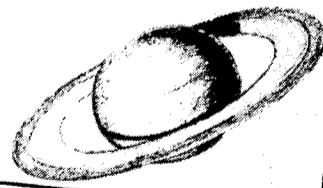
"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

Col·lecció Cultura i Pensament, 2

Francesc Nicolau

ORIGEN I ESTRUCTURA DE L'UNIVERS

"Origen i estructura de l'univers"

Aquesta setmana fem una interrupció en els articles de la sèrie "Dels quatre elements als quarks", per comunicar-vos la notícia de l'aparició del llibre "Origen i estructura de l'univers", recull dels 42 articles publicats en aquesta mateixa secció de "Cultura científica" sobre cosmologia. Ja el podeu demanar, doncs, a "C.C.", a la llibreria "Claret", o a qualsevol altra llibreria.

Com vam fer amb el recull titulat "L'evolucionisme, avui", hem retocat algun article per

completar el tema o posar-lo al dia". També hi hem afegit il·lustracions i un índex d'autors. El pròleg ens l'ha escrit mossèn Mariano Artigas, Doctor en Física i en Filosofia, col·laborador també prou conegut d'aquestes pàgines de C.C., que ha accedit molt de bon grat a la nostra petició. És aquest pròleg, doncs, el que substitueix avui el nostre article setmanal.

Francesc Nicolau

Profesor de la Facultat de Teologia de Barcelona

"Informe sobre la fe", del cardenal Joseph Ratzinger (VI)

"El diàleg pot purificar la fe catòlica, però no canviar-la"

Diu el cardenal Ratzinger: "En lloc d'acomodar-nos a l'esperit de l'època, hauríem de ser nosaltres els que imprimíssim novament en aquest esperit el segell de l'austeritat evangèlica. Hem oblidat que els cristians no poden viure com viu "qualsevol". La nècia opinió segons la qual no existeix una específica moral cristiana és només una expressió particularment atrevida de la pèrdua d'un concepte fonamental: "la diferència del cristià" en relació als models del món. Fins i tot en alguns ordres i congregacions religioses, en lloc de la veritable reforma s'ha introduït el relaxament de l'austeritat fins aleshores practicada. S'ha confós renovació amb acomodament.

Avui més que mai, el cristià ha de tenir consciència clara de pertànyer a una minoria i d'estar enfrontat amb allò que apareix com a bo, evident i lògic als ulls de l'"esperit del món". Entre els deures més urgents del catòlic modern hi ha la recuperació de la capacitat d'oposar-se a moltes tendències de la cultura ambiental, renunciant a una massa eufòrica solidaritat postconciliar. Entre els objectius més urgents del catòlic modern hi ha precisament la recuperació dels elements positius d'una espiritualitat com la de la "Imitació de Crist", en la qual hi ha certament una accentuació unilateral de la relació privada del cristià amb el seu Senyor; però en massa producció teològica contemporània hi ha una comprensió insuficient de la interioritat espiritual.

Hi ha quelcom que fa pensar: fa vint anys se'ns deia que el problema més urgent és trobar una espiritualitat "nova, comunitària, oberta, no sacral, secular, solidària amb el món". Ara després de tant divagar, es descobreix que l'objectiu urgent és trobar un nou punt de contacte amb l'espiritualitat antiga, aquella de la "fugida del segle". El poble rau una vegada més a trobar l'equilibri. Deixant ara al marge les vocacions monàstiques o eremítiques, no solament legítimes, sinó fins i tot precioses per a l'Església, el creient s'ha vist obligat a viure el no fàcil equilibri entre justa encarnació en la història i indispensable tensió vers l'eternitat."

El repte de les sectes

Les sectes continuen difonent-se. Amb el pas dels anys, el fenomen assumeix proporcions cada vegada més alarmants: ¿Existeix una estratègia comuna

de l'Església per respondre a aquest avanç?

"Hi ha iniciatives particulars de bisbes i episcopats —respon el prefecte—. No excloc que es decideixi establir una línia d'acció comuna entre les conferències episcopals i els òrgans competents de la Santa Seu i, si és possible, també amb altres grans comunitats eclesials. De totes maneres la cristiandat ha conegut grups religiosos marginals exposats a la fascinació d'aquest tipus de missatge excentric i heterodox. La seva expansió indica buits i mancances del nostre anunci i de la nostra praxi. La resposta més radical que pot donar-se a les sectes passa a través d'un nou descobriment de la identitat catòlica: es fa necessària una nova evidència, una nova alegria i, si així ho puc dir, un nou "orgull", que no s'oposa a la humilitat, sempre indispensable, de ser catòlics.

També cal recordar que la favorable acollida que es dispensa a aquests grups també és perquè proposen a la gent, cada vegada més sola, més aïllada i insegura, una mena de "pàtria de l'ànima", l'escalf d'una comunitat, que justament per desgràcia sovint sembla mancar entre nosaltres: allí on les parròquies, aquest nucli de base irrenunciable, han sabut revitalitzar-se i oferir el sentit de la gran Església, els sectaris no han pogut entrar de manera significativa".

"Davant de certes formes concretes de reforma litúrgica i sobretot, davant les posicions de certs liturgistes, l'àrea del descontent és més àmplia que la que correspon a l'integrisme. El Concili ens recordà que la litúrgia és el cor de la fe cristiana. És necessari oposar-se, més decididament del que s'ha fet fins ara, a la vulgaritat racionalista, als discursos aproximatiu, a l'infantilisme pastoral, que degraden la litúrgia catòlica a un rang de tertúlia de cafe i la rebaixen a un nivell de "tebeo". Hi ha hagut anys durant els quals els fidels, en preparar-se per assistir a uns ritus, a la mateixa missa, es preguntaven de quina manera es desenvoluparia la "creativitat" del celebrant. Això està en oberta contradicció amb l'avertència insòlita severa i solemne del Concili: "Que ningú (a part de la Santa Seu i de la jerarquia episcopal), que ningú, encara que sigui sacerdot, afegeixi, tregui o canviï cap cosa per iniciativa pròpia en la litúrgia".

Reforma litúrgica

La litúrgia no és un "show", no és un espectacle que necessiti directors genials i actors de ta-

lent. La litúrgia no viu de sorpreses "simpàtiques", d'ocurrències "captivadores", sinó de repeticions solemnes. No ha d'expressar l'actualitat, el moment efímer, sinó el misteri del que és sagrat. En ells opera una força, un poder que ni tan sols l'Església entera pot conferir-se. La rebel·lió contra la que s'ha anomenat "vella rigidesa rubricista", a la qual s'acusa d'ofegar la "creativitat", ha submergit la litúrgia en el remolí del "fes-ho-com-vulguis", i així, posant-la a nivell de la nostra mediocre estatura, no s'ha fet cap altra cosa que banalitzar-la. La litúrgia senzilla no significa litúrgia misèria o barata; hi ha una simplicitat que prové del que és vulgar i altra que prové de la riquesa espiritual, cultural i històrica.

Per a un cert neoclericalisme modern, el problema de la gent consistiria a sentir-se oprimida pels "tabús sacral"; però això, en tot cas, és un problema de clergues en crisi. El drama dels nostres contemporanis és, al contrari, haver de viure en un món que se submergeix cada vegada més en una profanitat sense esperança. La vida cultural del catòlic no pot reduir-se únicament a l'aspecte "comunitari"; hi ha d'haver també un lloc per a la devoció privada, orientada, per suposat, a la pregària "en comú".

Eucaristia, cor de la fe

La missa no és solament un menjar entre amics que es reuneixen per commemorar l'últim sopar del Senyor, mitjançant la participació d'un mateix pa. La missa és el sacrifici comú de l'Església, en el qual el Senyor prega amb nosaltres i a nosaltres se'ns lliura. És la renovació sacramental del sacrifici de Crist; per consegüent, la seva eficàcia s'estén a tots els homes, presents i absents, vius i morts. Hem de fer-nos altra vegada conscients que l'Eucaristia no perd el seu valor pel fet de no menjar-la: des d'aquesta presa de consciència, problemes dramàticament urgents, com l'admissió al sagrament dels divorciats que s'han tornat a casar, perdrien molt del seu pes aclaparador.

"Si l'Eucaristia es viu només com el banquet d'una comunitat d'amics, qui es troba exclòs d'aquell pa i d'aquell vi es troba realment separat de la unió fraterna, però si es recupera la visió completa de la missa (menjar fraterne i, a la vegada, sacrifici del Senyor que té força i eficàcia en si mateix per aquell que s'uneix a ell en la fe), aleshores també el que no menja d'aquell pa participa igualment, a la seva mesura, dels

dons oferts a tots els altres."

En el propòsit de despullar l'Eucaristia de la seva necessària vinculació amb el sacerdoti jeràrquic, descobreix el cardenal un altre dels aspectes de certa "banalització" del sagrament. És el mateix perill que assenyalava en l'abandonament de l'adoració davant al sagrari. No es tracta d'una devoció "individualista", sinó de la continuació, o de la preparació del moment comunitari. Cal reconèixer's al *sensus fidei* del poble catòlic la possibilitat d'aprofundir, d'il·luminar, segle rera segle, totes les conseqüències del patrimoni que se li ha confiat. Si avui estem exposats de manera tan insidiosa a la seducció de pràctiques religioses asiàtiques, això es deu en gran part al fet d'haver abandonat pregàries tan riques i fecundes com el *via crucis* i el *rosari*.

El dimoni i la seva cua

"El mal que existeix en el món és el resultat de la intervenció en nosaltres i en la nostra societat d'un agent obscur i enemic, el dimoni. El mal ja no és solament una deficiència, sinó un ser viu, espiritual, pervers, perversidor. Diguin el que diguin alguns teòlegs superficials, el diable és per a la fe cristiana, una presència misteriosa, però real, no merament simbòlica, sinó personal. I és una realitat poderosa, una malèfica, llibertat sobrehumana oposada a la de Déu. L'home per si sol no té força suficient per oposar-se a Satanàs, però aquest no és un altre Déu; units a Jesús podem estar certs de vèncer-lo. Si aquesta llum redemptora de Crist s'apagués, malgrat tota la seva saviesa i de tota la seva tecnologia, el món tornaria a caure en el terror i la desesperació. I ja es poden veure signes d'aquest retorn de forces obscures, al temps que rebroten en el món secularitzat els cultes satànics. Avui tots ens creiem tan bons que no podem merèixer altra cosa que no sigui el Paradís! Això prové, certament, d'una cultura que, a cop d'atenuants i coartades, tendeix a esborrar en l'home el sentiment de la seva pròpia culpa, del seu pecat. Algú ha observat que les ideologies que actualment predominen coincideixen totes en un dogma fonamental: l'obstinada negació del pecat, de la realitat que la fe el vincula a l'infern i al purgatori. En el silenci sobre el purgatori hi ha alguna altra responsabilitat: l'*escripturisme* d'origen protestant que també ha penetrat en la teologia catòlica.

El retorn de l'Esperit

Actualment s'està produint un redescobriment de l'Esperit Sant, que potser era massa oblidat en la teologia occidental. I es tracta d'un redescobriment no solament teòric, sinó que arrossega cada vegada major nombre de gent. El període postconciliar no sembla pas haver correspost molt a les esperances de Joan XXIII que es prometia "una nova Pentecosta". Tanmateix, la seva oració no ha estat pas desoïda: enmig del cor d'un món desertitzat per l'escepticisme racionalista ha sorgit una nova experiència de l'Esperit Sant que ha assolit les proporcions d'un moviment de renovació a escala mundial. Els grups catòlics de renovació en l'esperit, ara més que mai, han de sentir *cum ecclesia*, actuar sempre i en tot cas en comunió amb el bisbe, fins i tot per evitar els danys que es produeixen cada vegada que l'escriptura és desarrelada del seu context comunitari: el fonamentalisme, l'esoterisme i el sectarisme".

"També en l'ecumenisme els equívocs, les impaciències, la superficialitat ens allunyen de la fita en lloc d'apropar-nos-hi. Les definicions clares de la pròpia fe serveixen a tots, fins i tot a l'interlocutor; el diàleg pot aprofundir i purificar la fe catòlica, però no pot canviar-la. Qui parli avui de la "protestantització" de l'Església catòlica es referirà, sens dubte, a un canvi d'eclesiologia, a una concepció diferent de les relacions entre l'Església i l'evangeli. Existeix, de fet, el perill de semblant canvi: no és un mer espantacells muntat per alguns cercles integristes.

No és estrany que teòlegs catòlics, que no saben que fer amb la teologia tradicional, arribin a opinar que hi ha en el protestantisme camins adequats i oberts per endavant per a una fusió de fe i modernitat. En la discussió de Leipzig, l'oponent catòlic de Martí Luther li demostrà de manera irrefutable que la seva "nova doctrina" no s'oposava solament als papes sinó també a la tradició, clarament exposada pels pares i pels concilis. Luther aleshores ho hagué d'admetre i argumentà que també els concilis ecumènics havien errat, posant així l'autoritat dels exegetes per damunt de l'autoritat de l'Església i de la seva tradició. En aquell moment es produí la "separació" decisiva, perquè s'abandonava la idea catòlica de l'Església com a interpret autèntica de la revelació. Luther no podia compartir ja la certesa que en l'Església hi ha una consciència comuna per damunt de la intel·ligència i interpretació privada".

LA SARDANA Y LA DANZA

JIF Catalunya 1985

Dintre la primera quinzena de setembre, com ja és habitual d'ençà dotze anys, se celebrarà a Barcelona el "Festival Internacional de Dansa", que organitza l'Esbart Lluís Millet dintre les seves "Jornades Internacionales Folkloriques".

Sortosament aquests tipus de festivals han proliferat bastant en els últims anys. Deixant a part que aquesta proliferació hagi esdevingut quelcom anàrquica, i això ja és assumpte per ser tractat a altres nivells que no el d'aquest comentari, la inquietud per organitzar tot aquest calendari de festivals, on són moltes ja les poblacions que desitgen tenir "el seu" festival, pressuposat que, a poc a poc, es va aconseguint aquella mentalització folklòrica que s'ha pregonat amb la convocatòria de concentracions folklòriques internacionals entre les quals les JIF-Catalunya han exercit una tasca de pioner.

Estem molt lluny d'aconseguir que el nostre poble posseeixi una formació, pràctica i coneixements de la dansa i el folklore en general, a nivell d'altres països on aquesta situació es genera ja a les pròpies aules escolars, i és continuada després, majoritàriament, per totes les famílies i compte també amb el suport organitzat o reglamentat dels respectius governs.

En els països dits del "folklore fred", com Bulgària, Txecoslovàquia, Iugoslàvia, Romania, Hongria i la pròpia Rússia, mai no els

serà una situació anòmala la presència, a qualsevol lloc, d'un petit grup de música i dansa folklòrica, ni ningú no s'extranyarà que les autoritats, altes o modestes, practiquin senzillament les seves danses populars a qualsevol festa o acte on siguin presents.

A Bulgària he estat informat que el cens de grups folklòrics suficientment preparats per a poder representar el país a l'estranger, és d'uns quatre-cents grups, i que la xifra d'aquells més cassolans, però plens de practicants, arriba a alguns milers. Aquests grups, per aconseguir el vist i plau de qualitat que els autoritzi o concedeixi l'honor de representar al país, han hagut d'haver obtingut els primers llocs en confrontacions nacionals, dosificades en unes organitzacions que, per exemple, podríem comparar amb les que aquí ens regeixen pels campionats de futbol: comencen en categories baixes, molt modestes, van realitzant acaraments que el fet de guanyar-los equival a ascendir a denominacions més altes, fins que, només aquells que podríem dir que arriben a primera divisió, tindran dret o rebran l'autorització de ser nomenats grups representatius de la nació.

Tota una concepció quasi quasi a les antípodes de com aquí en línies generals, entenem el folklore.

Josep Ventura

MÚSICA

4.300 coristes a Strasbourg

"Europa cantat"

El tradicional festival de cant coral que organitza el moviment "Acoeur joie" s'ha celebrat enguany a l'europeista ciutat francesa d'Strasbourg. Cantaires d'arreu d'Europa, de les Amèriques i del Japó s'han aplegat per cantar peces clàssiques i modernes, obres consagrades i nous valors, emplenant de cants no sols la ciutat del Rin sinó tota l'Alsàcia. El Magnificat de Schütz, el Te Deum de Berlioz, la Passió segons sant Lluç en són alguns exemples de les primeres obres. La Cantata de l'ONU de Cristòbal Halffter, San Nicolau de Benjamin Britten i Idmen del compositor franco-grec Iannis Xenakis en són de les segones. Però la llista seria enorme. Les moltes esglésies de la capital d'Alsàcia eren insuficients per donar cabuda a un tan gran nombre de concerts que se celebraren a totes les sales de bona acústica. El Festival d'Europa cantat afegeix a l'espectacularitat de la gran concentració de veus d'una extraordinària qualitat i la idea de permanent renovació, tot mantenint les peces fonamentals de la història de la música coral.

La trobada d'Strasbourg però encara tingué un altre encert digne de destacar-se; l'organització. Allotjar a tanta gent, alimentarlos correctament i preparar aquest bé de Déu de recitals no era pas feina senzilla. I s'aconseguí amb rara perfecció i a plena satisfacció dels assistents.

Per l'octubre a Euskadi

S'estrenarà una obra de Dom Helder Câmara

L'arquebisbe brasiler Helder Câmara, una de les persones més destacades en la lluita de l'Església catòlica pels drets humans, visitarà Guipúscoa, Biscaia i Navarra el proper mes d'octubre.

La visita va ser anunciada pel sacerdot i músic suís Pierre Kaelin, que amb Câmara va crear el 1979 la "Simfonia dels dos mons", obra que representaran per primera ve gada a Espanya aquest octubre.

La "Simfonia dels dos mons" va nèixer arran d'un encontre que va tenir Kaelin amb l'arquebisbe i escriptor Helder Câmara el 1978, i pel seu comú interès en la defensa dels drets humans. El tema que tracta aquesta representació musical és, segons va explicar Pierre Kaelin, "la constatació i denúncia de l'existència de dos mons, un ric i l'altre pobre", i va afegir que "això és per culpa que els drets de l'home no es respecten".

Helder Câmara va escriure el

text d'aquesta obra el 1979 i en ell representava una síntesi de la seva visió teològica, social i humana del món, i expressava també la seva esperança que "és possible la transformació a partir de l'amor".

En la representació d'aquesta obra musical seran presents, a més de Helder Câmara i Pierre Kaelin, l'Orquestra d'Euskadi, la Coral del "Corazón de Maria", l'escola de l'Orfeó Donostiarra, dos solistes i un cor de nens.

L'Institut de Teologia i Pastoral de la diòcesi de San Sebastián, en col·laboració amb les diòcesis de Pamplona-Tudela i Bilbao, presentarà aquesta obra els dies 2, 3, 4 i 5 d'octubre d'enguany a San Sebastián, Bilbao i Pamplona respectivament.

COSTUMS I TRADICIONS

Sant Gil, a Núria i a Torà

L'abat sant Gil obre el mes de setembre i els pastors, dels quals és patró, en celebren la festa. De la tradició nurienca de sant Gil retirat en una cova i de la seva vinculació amb la Verge, la creu i la campana, ja en vaig parlar extensament el 1980 —com passa el temps!— justament en el número 49. D'altra banda, és força sabut tot això.

Parlem avui d'uns altres aspectes. El sant, fill d'Atenes ho deixà tot per fer-se ermità. La tradició diu que a Núria i ningú no ho ha desmentit. D'allí anà, segons sembla, a les ribes del Roine, a França, on fundà un monestir del qual en fou el primer abat.

Una llegenda explica que Gil era pescador. Un dia un fort temporal va fer-li malbé la barca i estigué a punt de perdre la vida. Aleshores resolgué deixar la feina de pescar i anar a viure on la mar no pogués arribar-hi mai. Així fou com arribà a Núria.

Els pastors li tenen tanta devoció que de temps immemorial abunda el seu nom entre ells. El cançoner popular nadalenc, molt sovint esmenta pastors que duen el nom de Gil. Vegeu-ne unes mostres:

"Gil, mira el noi xiç, / nat hermós i bell, / que no has vist com ell / un noi tan bonic..."

En una altra, el pastor Gil aconsella Maria perquè Jesús sigui pastor: "Mare, el vostre fill / ha d'ésser pastor / i serà el millor, / com Vós ho veureu / Tot el ramat seu / tindrà ben guardat / serà majoral / ell del seu ramat..."

Curiosament trobem sagales i pastores que duen el nom en femení: "...l'Anton ofereix el sac, / el Pasqual les castanyoles, / la Gila carn amb cassoles, / llet, mel i torrons el Blanc...". Igualment en castellà: "Menga lleva los tarros / de miel que recogió / ocho gallinas Gila / y Gaspar un capón...".

D'altres mostres castellanes: "Gil la zampoña / Bato las castañuelas, / Blas la zambomba...". Ballen, "Blas con Antonia, / Juan salió con Domingo, / Gil con Ramona..."

I el genial Lope de Vega en "Pastores de Belén" considerada per molts la més perfecta de les seves obres diu: "No corras Gil tan ufano / a ver el Niño Divino, / piensa despacio el camino / y lleva el alma en la mano..." "...no topa Gil, en la prisa, / que topa en la voluntad..." "...Gil, mira el arbol / del cielo, que el sol se muestra..." "Toca las campanillas, / Gil, recuerda a los Maitines / verás maravillas..." etc.

Abans d'acabar una altra tradició referent a sant Gil i Catalunya. Gil que havia estat ramblar i per tant bon coneixedor de la ramaderia, fundà una ermita en un poblet sense nom, la gent del qual, per tal que pogués viure va donar-li un toro. D'ençà d'aleshores el poble prengué el nom de Torà i sant Gil per patró. Fins i tot, s'hi havia fet una representació, a la plaça, on s'explicava la llegenda amb altres detalls de la vida del sant.

Esteve Busquets i Molas

CUINA

Truites blaves amb ametlles

4 truites
1 paquet d'herbes brou
1 fulla llorer
1/2 kg. patates petites

75 gr. mantega
50 gr. ametlles torrades
1 vaset de vinagre
1 llimona

Renteu i buideu les truites, tireu la sal, per dins i per fora, poseu-les en un plat.

Feu un "brou curt" posant aigua en una cassola, tireu-hi les herbes del brou i la fulla de llorer, sal, pebre i un raig de vinagre, deixeu-lo coure uns 15 minuts. Quant estigui llest escalfeu una mica de vinagre i tireu-lo bullint sobre les truites, després amb ajuda d'una escumadora, poseu-les en el brou i deixeu-les bullir 10 minuts.

Trinxeu les ametlles torrades, que quedin grossesetes. Quan les truites estiguin llestes, col·loqueu-les en la plata de servir. Poseu la mantega en una paella; quan estigui fosa afegiu les ametlles picades i un raig de llimona i tot ben calent tireu-lo sobre les truites. Es poden acompanyar amb patates senceres bullides amb la pell i després pelades i passades per mantega.

Maria Glòria Muntanya

ENCREUATS

Per Rosa Collell

1.— Antiga llengua parlada a Pala —Àsia Menor—, conservada només en alguns texts rituals hittites. 2.— Vehicle concebut per ser remolcat per un automòbil. 3.— Relatiu o pertanyent als ofidis. 4.— Dit del que és un fet, del que es dona de fet. 5.— Persona afectada d'apnea. 6.— Relatiu o pertanyent a la navegació. 7.— Privat de voluntat. 8.— Lluc nou que treu una planta, rebrot.

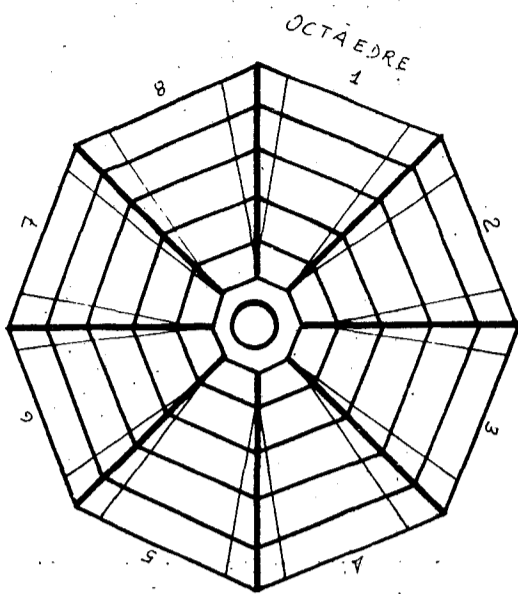
En les lletres inicials: anul·lar o violar el caràcter sagrat de coses, llocs, persones, etc.

- 1.— Palaic.
- 2.— Remolc.
- 3.— Ofídic.
- 4.— Factic.
- 5.— Apneic.
- 6.— Nàutic.
- 7.— Abulic.
- 8.— Relluc.

A les inicials: PROFANAR.

SOLUCIÓ:

Tots els mots han d'acabar amb la lletra que hi ha al centre i entre les inicials dels mots cal formar un mot que s'indica cada vegada.

FILATELIA

Per Enric Graupera

Sèrie "Turisme". Meravelles monumentals d'Espanya. Valor 50 cèntims: Catedral de Lleó, anomenada "Pulchra Leonina". Construïda on antigament hi havia unes termes romanes, després fou palau reial, i Ordoño II el donà per construir-hi un temple, i finalment s'hi construí el temple romànic del bisbe Pelayo. S. XIII. Valor 70 cèntims: Cripta de Sant Isidor, a Lleó. És panteó dels reis. Magnífica obra de pintures murals en perfecte estat de conservació.

PELEGRINS DE LA PARAULA

V PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Del 30 d'octubre al 6 de novembre del 1985 aprofitant "el pont" de Tots Sants

Pelegrinatge preparat curosament pensant en la gent que no pot disposar de gaires dies laborables

ITINERARI:

Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Judea, Samaria i Galilea.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemani, Via-Crucis, Litóstratos, Església de les Nacions, Mesquites d'Omar i de l'Acça, etc.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Heròdiu, Ein Karim, Jericó, Mar Morta, Ein Guedi.

DES DE NATZARET: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St. Joan D'Acra, Cafarnaüm, Benaurances, Tabgha, Natzaret, Primat de Pere, Tiberiades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastia, Nablus, Pou de la Samaritana.

Preu:

Aproximadament 130.000 pessetes.

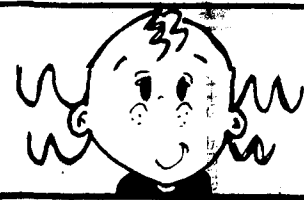

S'inclou:

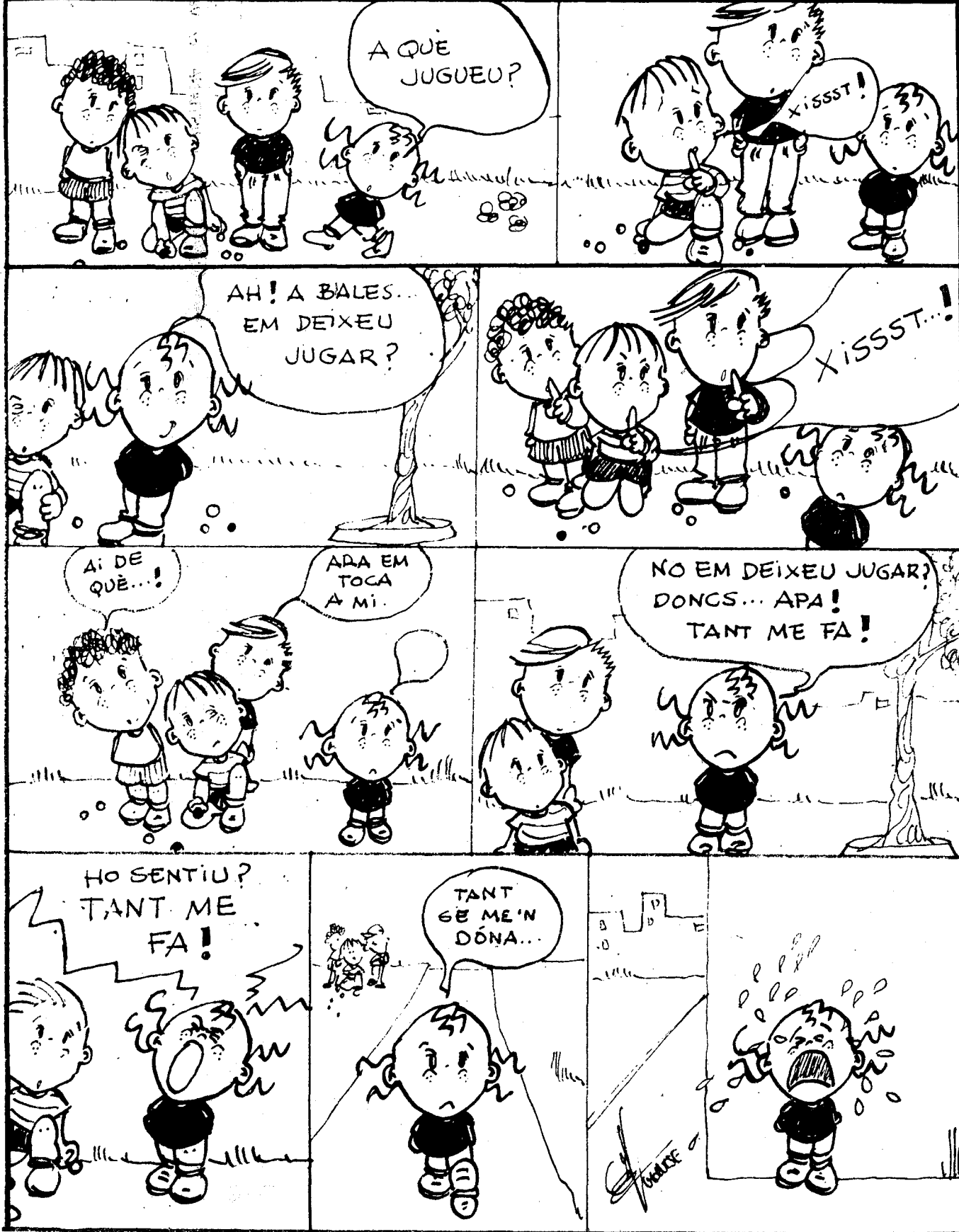
- Viatge avió.
- Pensió completa.
- Propines, autocar, visat, entrades i visites a museus i llocs d'interès, assegurances viatgers i equipatges i taxes aeroport.

Aquesta anada a Terra Santa volem que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la pregària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evangeli i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA-CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. - 08007 Barcelona, de 10 a 1 i de 4 a 6 (Srta. Maria Figueras). Tels. 215 27 39 / 27 84 / 28 05. La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

La Baldufa

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V N.º 268

Històries d'Eixerits

TONI, EL PALLASSO

La muntanya més maca del món

És la muntanya de Montserrat. Mira que en són de gegants i d'extraordinàries aquelles roques! El dia que vàrem anar-hi, hi havia persones de tots els països del món.

L'església és molt gran, i plena de llànties enceses, portades per grups i persones de tot arreu, com si, dia i nit, volguessin fer companyia a la Mare de Déu, durant tot l'any. Però no sé perquè us ho explico tot això. Estic segur que tots vosaltres hi heu estat més d'una vegada.

A migdia, amb l'església plena de gom a gom, un monjo saludà amb diferents idiomes a tots els grups vinguts d'arreu de Catalunya i del món. Vàrem resar una mica, i després, els escolans cantaren la "Salve", un cant de lloança a la Mare de Déu. Renoi, si en saben de cantar! M'hauria agradat que tots els nois i noies de la Catequesi els haguessin sentit (de vegades fem enfadar mossèn Josep de tan malament que cantem).

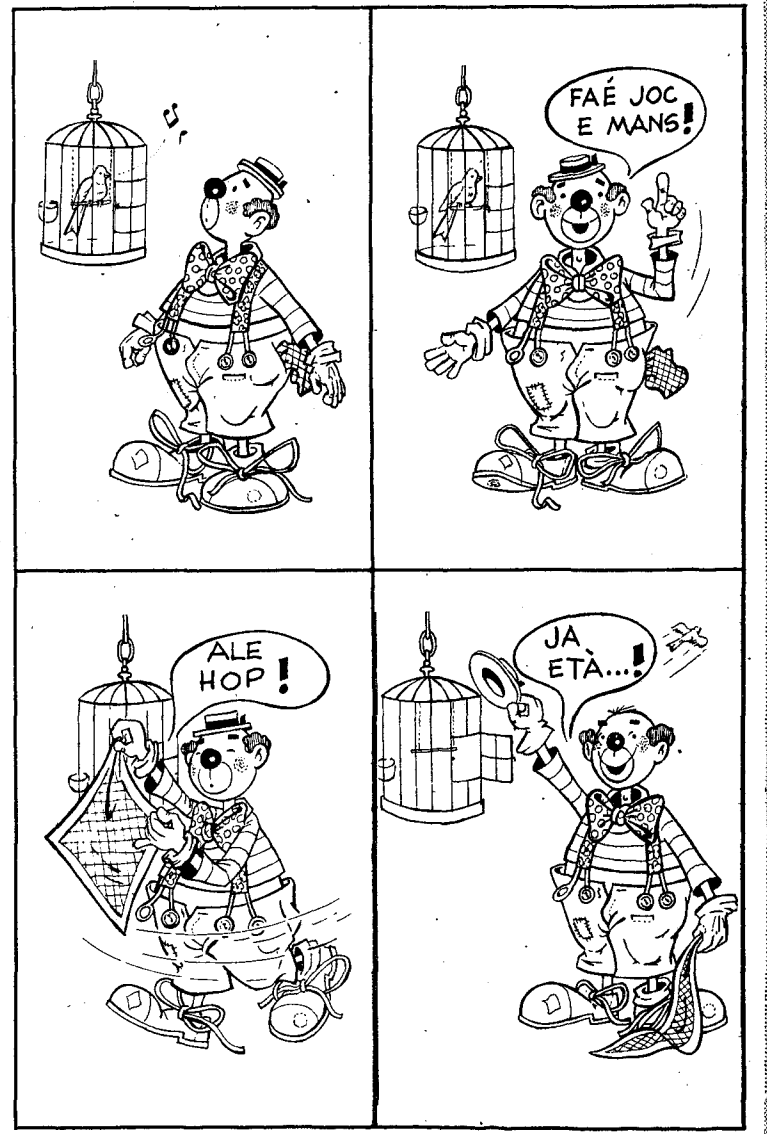
Després vam pujar al cambril per venerar la imatge de la "Moreneta". Li diuen així perquè té la cara fosca.

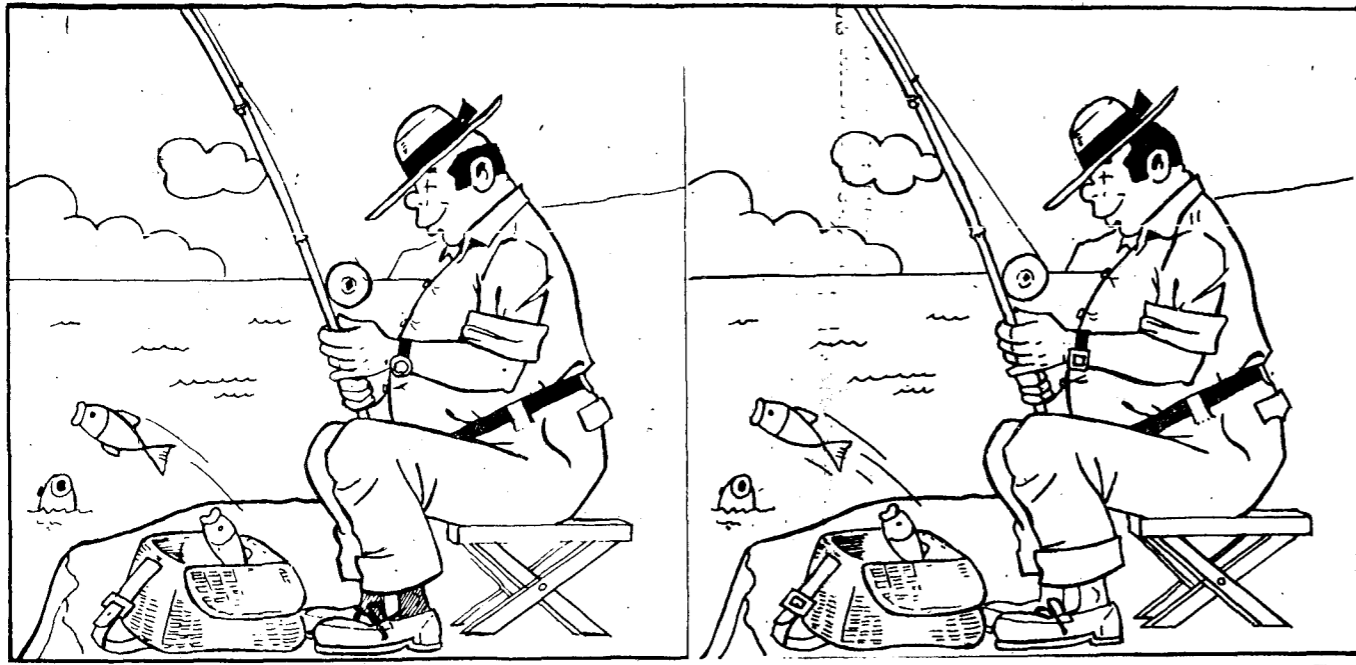
- Mare!
- Què vols, ara.
- Que puc resar? Vull dir dir-li alguna cosa a la Mare de Déu.
- És clar, home.

¿Sabeu què li vaig dir? Vaig demanar-li per totes les Eixerides i per tots els Eixerits de Catalunya. Perquè tots plegats ens fem grans i espavilats, siguem feliços del tot, del tot, i estíem sempre Jesús i tothom.

Vaig marxar més content que un pèsol.

L'Eixerit

Entre aquests dos dibuixos hi ha 10 diferències. Quines són?

Solució: Cabells, núvol, coll de la camisa, rellotge, peix que salta, butxaca dels pantalons, gira dels pantalons, civella de la corretja del cistell, mitjons, potes del tamboret.

A quin d'aquests personatges correspon cada un dels instruments?

Solució: 1-A, 2-D, 3-F, 4-B, 5-E, 6-C.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Marc, capítol 7, versets de l'1 al 8, del 14 al 15, del 21 al 23 (Mc 7:1-8, 14-15, 21-23).

Reflexionem:

1. Allò que plau a Déu és la sinceritat. El cor net i que l'estima de debò. Els fariseus eren bona gent, però es pensaven que observant les lleis ja n'hi havia prou.
2. Allò que val és estimar de debò. El qui estima va més enllà del què està manat; perquè l'amor no té límits. Els manaments de Déu i els preceptes de l'Església no són com un codi de circulació; són com unes fites que assenyalen per on passa el camí de l'amor a Déu i als altres.
3. És en el nostre cor, en el nostre interior, on hi ha els nostres pensaments, els nostres amors. La veritat del què és cada persona està en això. Les persones de bon cor, els qui estimen, troben la llei suau i lleugera.

El mossèn

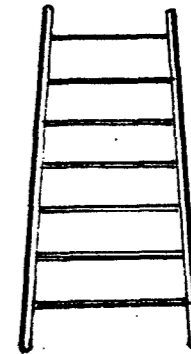
Aquest nen vol baixar de l'escala però no pot fer-ho si no arregla els graons esquerdatos. Pot fer-ho canviant una lletra de cada graó, però sempre el canvi ha de partir del mot inicial.

DE DALT A BAIX

- 1.- Un color entre negre i blanc.
- 2.- De gran volum.
- 3.- Gros, obès.
- 4.- Malaltia contagiosa que si no és molt forta, sembla un constipat simple.
- 5.- Persona dominada per la ira.
- 6.- Exposar-se, arriscar-se que a hom li passi quelcom de mal.
- 7.- Indoeuropeus.

L'ESCALA

?

SOLUCIÓ

5.- Iròs.
6.- Risc.
7.- Arits.

1.- Gris.
2.- Gros.
3.- Gras.
4.- Grip.

DIUMENGE

16.00 Avanç informatiu. 16.05 Curt 1. 16.15 La pel·lícula del diumenge: "Francis va a West Point". 18.00 Curt 2. 18.15 Switch: "Comando criminal". 19.15 Curt 3. 19.30 Casablanca: "Jenny". 20.30 Curar-se en salut: "Infeccions urinàries". 21.00 Telenotícies. 21.30 Dallas: "El judici del Ray". 22.30 Gol a gol esports. 23.30 Dimensió desconeguda: "A fet i a amagar". 24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS

13.30 TV3, segona vegada: Gol a gol. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "El xantatge". 19.35 Pobles de Catalunya: "Fonteta". 19.50 Dibuixos animats. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Informatiu cinema. 22.00 Cinema 3 - "L'esport favorit de l'home". 24.00 Dimensió desconeguda: "Jo canto el cos elèctric". 24.30 Fi d'emissió.

DIMARTS

13.30 TV3, segona vegada: "Hostes vingueren, que de casa...". 30 minuts. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "La investigació". 19.35 Pobles de Catalunya: "Parets del Vallès". 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. Pobles i llegendes. Esports. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Àngel Casas Show. 23.30 Estoc de Pop. 24.00 Dimensió desconeguda: "Visca Walter Jameson". 24.30 Fi d'emissió.

DIMECRES

13.30 TV3, segona vegada: Joc de ciència ficció. Curar-se en salut. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "L'acceptació". 19.35 Pobles de Catalunya: "Balcareny". 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. Pobles i llegendes. Esports. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Magnum: "L'última pàgina". 22.20 Històries imprevistes: "M'agrada viure aquí a Wilmington". 22.45 Piano bar. 23.45 Dimensió desconeguda: "Esperit matèria". 24.15 Fi d'emissió.

DIJOUS

13.30 TV3, segona vegada: Informatiu Cinema. Àngel Casas Show. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "Adéu, Cliff Barnes". 19.35 Pobles de Catalunya: "Sant Feliu de Codines". 19.50 Dibuixos animats. Snacker. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Joc de ciència ficció: "L'aventura ficció". 22.00 El tinent acusat. Cap. 2. 23.00 A tot esport. 24.00 Dimensió desconeguda: "L'home que uclava". 24.30 Fi d'emissió.

DIVENDRES

13.30 TV3, segona vegada: A tot esport. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "Canvi de guàrdia". 19.35 Pobles de Catalunya: "Teià". 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. Pobles i llegendes. Musical. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 30 minuts. 22.00 Galeria oberta: "Fregoli". 24.00 Cinema de mitjanit: "Paradistorg". 01.15 Fi d'emissió.

DISSABTE

16.05 Veles al vent: "Porto Cristo-Porto petro". 16.30 Dibuixos animats. 17.00 Viatgers: "Una fletxa que apunta cap a l'est". 18.00 Dibuixos animats. 18.15 La dona bionica: "Màgia negra". 19.00 La història de la aviació: "La barrera del so". 20.00 Wayne i Shuster: "Kung-fú". 20.30 El naturalista amateur. 21.00 Telenotícies. 21.30 Concurs: Tres i l'astròleg. 23.00 Pel·lícula

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

09.25 Ciclisme. 11.00 Santa missa - El dia del Senyor. 12.00 Poble de Déu: "Les arrels de la nostra fe" (VI). 12.30 Estudi Estadi. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Heathcliff i Dingbat 16.05 La història de Jesse Owens. Ep. 1. 17.00 Rem. 17.45 De 7 en 7. 18.10-Gran Prix. 18.35 M.A.S.H.: "Servicio Temporal". 19.05 Val més prevenir. 19.30 Punt de trobada. 20.30 Curses de caballs. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Crònica de gans-ters. Ep. 1. 23.15 Estudi Estadi. 24.00 Autoretrat. 01.00 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El cotxe fantàstic - "Michael entra en acció". 16.30 Pista lliure. 17.20 Informatiu juvenil. 17.30 El planeta imaginari. 18.00 Barri Sésamo. 18.30 D'aquí cap allà. 19.00 Visca la tarda. 20.00 Consum. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª edició. 21.35 El superagent 86. 22.05 Tota una dona Ep. 2. 23.00 Capitals culturals d'Europa: "Milà". 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El cotxe fantàstic: "Sin previo aviso". 16.30 Tocata. 17.20 Informatiu juvenil. 17.30 Els electrofollets. 18.00 Barri Sésamo. 18.30 Les nostres illes: Gran Canaria. 19.00 Visca la tarda. 20.00 Al mil per mil. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 L'home i la Terra: "Aves estepàries" (2). 22.05 La joia de la corona: "El reparto de los desposos". 23.00 Seqüències: "Los niños de Hollywood". 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El cotxe fantàstic: "Un pueblecito corrompido". 16.35 Volta ciclista a Catalunya. 17.02 Objectiu-92. 18.00 Informatiu juvenil. 18.10 Barri sésamo. 18.35 Lletxa menuda. 19.05 Visca la tarda. 20.00 Dintre d'un ordre. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Volta ciclista a Catalunya. 21.45 Curtmetratge. 21.55 Sessió de nit: "La novia vestida de negro". 23.45 Els comptes clars. 00.15 Telediari - 3ª ed. 00.35 Telesport. 00.45 Testimoni. 00.50 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El cotxe fantàstic: "Pájaro blanco". 16.35 Volta ciclista a Catalunya. 17.05 El quiosk. 17.55 Informatiu juvenil. 18.05 Barri Sésamo. 18.30 Generació 800. 19.00 Visca la tarda. 20.00 L'art de viure. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Volta ciclista a Catalunya. 21.45 El cos humà: "Hombre y mujer". 22.15 Si ho sé no vinc. 23.15 A portada. 00.15 Telediari - 3ª ed. 00.35 Telesport. 00.45 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Sessió de tarda: "Distrito V". 17.15 Volta ciclista a Catalunya. 17.45 Barri Sésamo. 18.15 Nosaltes. 18.45 Basketbol. 20.30 A galop. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Volta ciclista a Catalunya. 21.35 Entre amics. 23.10 Les aventures del valent soldat Schweik. Ep. 13. 00.10 Telediari. 3ª ed. 00.30 Telesport. 00.40 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

13.00 Especial informatiu: Els toros. 13.20 Loteria Nacional. 13.30 Gent jove. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Lucky Luke. 16.05 Primera sessió: "Cuentos de Beatriz Potter". 17.35 Dibuixos animats. 17.35 Dibuixos animats. 18.00 Volta ciclista a Catalunya. 18.30 Els savis. 19.00 De Pel·lícula: "Truffaut vive". 19.30 L'equip "A": "Diamantes en la arena". 20.30 Un país de Sagitari. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.45 Informe set-manal. 22.50 Dissabte cinema. "El último magnate". 01.00 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull Informatiu. 14.30 Documental. 15.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Retransmissió esportiva. 17.00 Estrenes TV: "Con la espalda en la lonao". 18.50 Tao-Tao. 19.15 L'any que vam néixer. 20.00 Jocs de la naturalesa: "Nace una isla". 20.30 Els Budenbrook. Cap. 4. 21.30 El Dominical. 22.30 Llargmetratge: "Pas-tos verdes". 00.05 Metropolis. 00.35 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Massagran (1). 17.15 Planeta imaginari. 17.45 L'aventura dels catalans. 18.00 Les guillemines del rei Salomó (1). 18.30 Pleitaguensam. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Niels Olgersson. Ep. 36. 20.00 Cap a l'any 2000. 20.30 Especial. 21.30 Cicle: Clàssics del cinema francès - "Los amantes de Verona". 23.15 Música i músics. 24.00 Últimes preguntes. 00.30 Telediari - ed. 4. 01.00 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Massagran (2). 17.15 Planeta imaginari. 17.45 L'àvia cuina. 18.00 Les guillemines del rei Salomó (2). 18.30 Pleitaguensam. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Niels Olgersson. Cap. 37. 20.00 Temps moderns. 21.00 Coratge. Ep. 9. 21.30 Sospirs d'Espanya. 22.00 La duna mòbil. 23.00 Pushkin i su obra. Ep. 3. 00.10 Les rutes dels vikings: "Hacia Miklagard". 00.40 Telediari 4. 01.10 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Massagran (3). 17.15 Planeta imaginari. 17.45 La casa de Pagès. 18.00 Les guillemines del rei Salomó (3). 18.30 Pleitaguensam. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Niels Olgersson. Cap. 38. 20.00 Taula d'anuncis. 20.30 Amb les mans a la massa. 21.00 A la corda fluixa. 22.00 Jazz entre amics: "Fusió". 23.00 Tatuaatge. 00.00 Embòlic. Cap. 21. 00.30 Telediari 4. 01.00 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Massagran (4). 17.15 Planeta imaginari. 17.45 Les nostres coses. 18.00 Les guillemines del rei Salomó (4). 18.30 Pleitaguensam. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Nils Olgersson. Ep. 39. 20.00 A uan-buluba-balambambu. 21.00 Fila 7. 22.10 Cine Club: Cicle argentí: "Esperame mucho". 24.00 Història dels teixits: "El algodón". 00.30 Telediari ed. 4. 01.00 Temps de creure. 01.15 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

17.00 Tennis Open U.S.A. 19.30 La clau. "Men sajes celestiales". Pel·lícula: "Ordet". 24.00 Tennis Resum Open U.S.A. 03.00 Telediari 4. 01.00 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Dibuixos animats - Banner i Flapi. (13-14). 11.25 Vacances amb música. 12.15 Crear i viure. 12.45 Temes de Catalunya. 13.05 Retalls de temps. 13.30 Amor meu... que n'ets de tossut (8). 14.00 Recull informatiu. 15.00 Enric parada i fonda. 16.30 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

16.30 En paral·lel, els joves. 18.00 Estadi 2. 24.00 Concert 2. 01.10 Comiat.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Redacció i Administració: c/ València 244, telèfon: 215 27 39.

Nom i cognoms
 Adreça
 Població D.P.

- Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
- Incloc un taló barrat per aquest import.
- Prego al Banc/Caixa.....
 Agencia.....
 que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibre/compte n.º.....
 Lloc.....Data.....

Signatura

FORMACIÓ CULTURAL CRISTIANA
(Escola, parròquia, llar)

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE GUIA: HISTÒRIA DE LA SALVACIÓ

per a 6è, 7è, 8è de l'E.G.B. o postprimera comunió de la parròquia

CURSETS DE PRESENTACIÓ:

Dies 3 i 4 de setembre a Barcelona. Local: Col·legi la Immaculada, València, 370.
Dies 5 i 6 de setembre a Girona. Local: Carmelites Vedrunes, Carretera Barcelona, 21.
Dies 9 i 10 de setembre a Tarragona. Local: Col·legi Lestonnac, Arc Sant Llorenç, 2.
Dies 12 i 13 de setembre a Lleida. Local: Col·legi Montserrat, Avinguda Catalunya, 3.
Horari: matins de 10 a 13 h. i tardes de 16 a 18 h.

MATRÍCULA

Matrícula gratuïta per a educadors (Material del curs: 1.000 pessetes). Envieu la inscripció a l'autor: Ignasi Farreres Jordana, Passeig de Sant Joan, 86. Per informació: Tel. 245 84 02 / 03 (Ed. CASALS). 08009 Barcelona.

LLIBRES D'EGB:

—Primer: VIURE o de la vida de la fe. Llibre-guia en preparació.
—Segon: EL PARENOSTRE o l'oració del cristià.
—Tercer: EL CREC EN UN DÉU o el llibre de la nostre fe.
Presentats a aprovació.
—Sisè: HISTÒRIA DE LA SALVACIÓ (I) o A.T. Quadern de treball: **Quadern Blau**.
—Setè: HISTÒRIA DE LA SALVACIÓ (II) o N.T. Quadern de treball: **Quadern Verd**.
Nota: Els llibres de segon i tercer poden donar-se molt bé a quart i cinquè si no s'han vist encara.
Quart, cinquè i vuitè: en preparació.
BUP: llibres de primer, segon i tercer.

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS

MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79 - Tels. 245 72 03/04 - 08013 Barcelona